



کتابخانه اورنگ آبادی ۱۴۲۷ھ

ALLAH DOSTU
HANIMLAR

Hamd, ezelden ebede kadar,
her kim tarafından ve
her kim için yapılıyor olursa olsun,
sadece Azîz ve Celîl olan
ALLAH'a mahsustur.

İÇİNDEKİLER

HZ. ASİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	4
HZ. MERYEM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	4
RÂBÎA el-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	6
RABBÎ KARŞISINDA RABÎA (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	16
FATIMA EN-NİSABURİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	17
ŞA'VÂNE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	18
MUÂZE BT. ABDULLAH EL-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	22
ÜMMÜ HARUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	24
RABÎA BT. İSMAİL (İsmail kızı Rabia) (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	25
SEYYÎDE-Î NEFİSE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	27
BÜRDE ES-SARÎMİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	32
LÜBÂBE EL-MÜTEABBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	33
HAUSA BT. SİRÎN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	33
MERYEM EL-BASRİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	35
ÜMMÜ SÜFYÂN-I SEVRÎ (Süfyân-ı Sevrî'nin Annesi) (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	36
UBEYDE BT. EBÛ KÛLLAB (Ebû Küllab kızı Ubeyde) (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	36
UFEYRE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	37
REYHANE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	37
ÂİŞE BT. EBU OSMAN EN-NİSÂBURÎ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	38
EMETÛ'L-CELÎL (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	38
MAVERDİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	39
MUDGA, MUHHA VE ZÛBDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	39
HAKİME EL-MEKKÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	40
KERİME BT. SİRÎN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	40
MÛ'MİNE BT. BUHLÛL (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	40
MENFÛSE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	41
ABİDE BT. EBU KİLÂB (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	41
MEYMÛNE ES-SEVDÂ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	42
ZECLE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	43
ÂMİNE-İ REMLİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	43
ÜMMÜ HASSAN EL-KÛFİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	44
AİŞE EL-MEKÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	44
AMRÂ HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	44
ACREDE EL-ÂMİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	45
BAHRİYE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	45
EBU'L-HASEN EL-MEKKÎ'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	46
HÂTİM EL-ESAM'İN KARISI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	47
HABİBE EL-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	47
HANSÂ BT. HADDAM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	48
HASENE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	48
MİSKİNE ET-TAFÂVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	48
MÂCİDE EL-KUREYŞİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	49
MELİKE BT. MÛNKEDİR (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	49
ZEHRA EL-VÂLİHE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	50
ÜMMÜ İBRAHİM (İBRAHİM'İN ANNESİ)(ALLAH O'ndan Razi Olsun)	50
ÜMMÜ OSMAN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	51
NUKAYŞ BT. SALİM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	51
TAHİYYE NUBİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	52
SEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	52
RÎYAH EL-KAYSÎ'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	53
FATMA BT. MÛSENNÂ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	54
ÜMMÜ HASSAN EL-ESEDİYYE'NİN KIZI(ALLAH O'ndan Razi Olsun)	54

TUHFE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	55
MÜNİRE ES-SEDUSİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	57
KERDÛVEYH BT. AMR EL-BASRİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	57
HAKİME ED-DİMEŞKİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	57
MÜNİFE BT. EBÛ TÂRIK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	58
GANDAKE HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	58
RUKİYYE EL-MEVSİLİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	58
ÜMMÛ GÛLSÛM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	59
MUVAFİKA (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	59
FATİMA BT. AHMED HECAFİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	59
ÜMMÛ ABDULLAH BT. HALİD B. MA'DÂN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	60
FATİMA DİMEŞKİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	60
DÂFİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	60
BİBİK MERVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	60
MUTÎA EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	61
ATİKE EL-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	61
ÜMMÛ HÛSEYİN BT. AHMED B. HEMEDAN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	62
TAYFE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	62
UBEYDULLAH B. EL-HASAN EL-ANBERÎ'NİN CÂRİYESİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	62
İBRAHİM EN-NAHAİ'NİN CÂRİYESİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	63
HALİD EL-VERRAK'İN CÂRİYESİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	63
EBU İMRÂN EL-CÛNİ'NİN HANIMI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	64
EBU OSMAN SAİD B. İSMAİL'İN KIZI ÂİŞE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	64
ÜMMÛ HAYYAN ES-SÛLEMİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	64
FATİMA BT. ABDÛLMELİK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	65
FAHRİYYE BT. OSMAN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	65
FİDDA (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	65
ÜMMÛ TALK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	66
MÜNİBE EL-BASRİYYE'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	67
SALİH B. HAY'İN HANIMI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	67
FUDAYL'İN KIZKARDEŞİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	67
FATMA EL-AYNÂ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	68
BÎBÎ CEMÂL HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	68
HAFİRE-İ ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	68
ÜMMÛ AHMED EL-KABİLE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	68
SİTT'ÛL-MÛLÛK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	69
MUHAMMED B. ZÛFER EŞ-ŞÛMEYRÎ'NİN HANIMI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	69
ZÛNNÛN-I MISRÎ'NİN KIZKARDEŞİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	70
ÜMM-İ ALÎ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	70
DESTİNE HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	71
KAHİRELİ HACI ZEKİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	72
ŞAHİDE ANNE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	73
MEÇHUL KALANLAR (ALLAH Onlardan Razi Olsun)	74

HZ. ASIYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)



Adı, Asiye...

Kur'an'ın kendisinden iki yerde bahsettiği ve bizim ismen tespit edebildiğimiz en eski hanım ALLAH Dostu, Asiye...

"Firavun, toprağında gerçekten azmış ve halkını parça parça etmişti. Onlardan bir zümreyi güçsüz buluyor, bunların oğullarını boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıyordu. Belli ki o, bozgunculardandı.

Biz ise istiyorduk ki, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunalım, onları önderler yapalım, vâris kılalım.

Ve o yerde onları hâkim kılalım, Firavun ve Haman'a ve ordularına, onlardan çekinmekte oldukları şeyi gösterelim.

Musa'nın annesine: 'Onu emzir, kendisine zarar geleceğinden endişelendiğinde onu deryaya bırakıver, korkup üzülme, çünkü Biz onu tekrar sana geri vereceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız.' diye ilham ettik.

Nihayet Firavun'un ailesi onu yitik olarak aldı. Sonunda o, kendileri için bir düşman ve bir tasa olacaktı. Şüphesiz Firavun ile Haman ve askerleri bile bile hata ediyorlardı.

"Firavun'un karısı (Asiye): 'İkimizin de gözü aydın! Onu öldürmeyin, belki bize faydası dokunur, ya da onu evlat ediniriz.' dedi." (28/Kasas:4-9)

İşte, Asiye budur. Firavun'un karısı ve Hz. Musa'nın (ALLAH'ın Selamı Üzerine) kurtarıcısı, analığı.

Kurtarıcılık ve peygambere analık vasıfları Firavun'un karısı vasfına ağır basan ve bu sayede ebediyetini kurtaran, Cennet köşklerine konan Asiye...

"ALLAH, inananlara da Firavun'un karısını örnek gösterdi. O: 'Rabbim! Benim için katında, Cennet'te bir ev yap, beni Firavun'dan ve onun işinden kurtar, beni o zalimler gü ruhundan da kurtar' demişti." (66/Tahrim:11)

HZ. MERYEM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

HZ. ASIYE'DEN SÖZ EDEN KUR'AN AYETİNİN KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYORUZ. TAKİP EDEN AYETTE SÖZÜ EDİLEN MERYEM'DİR.

"Namusunu koruyan İmran kızı Meryem'i de (ALLAH örnek gösterdi). Biz ona ruhumuzdan üfledik. O da Rabbinin kelimelerini ve kitaplarını tasdik etti. O gerçekten itaat edenlerdendi." (66/Tahrim:12)

Kur'an'da (hem de defalarca) ismi geçen tek kadın, peygamber anası, Cennet kadınlarının sultanı, veli kul Hz. Meryem:

"ALLAH, Adem'i, Nuh'u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini alemlere üstün kıldı.

Hepsi de birbirinden türeyen bir nesildir. ALLAH, hakkıyla işitici ve bilicidir. Hani İmran'ın karısı: ' Rabbim! Karnımdakini, hür bir kul olarak sana adadım; benden kabul buyur; Sen işitir ve bilirsin.' demişti."

Fakat onu doğurunca 'ne doğurduğunu ALLAH bilirken' şöyle dedi: 'Onu kız olarak doğurdum, erkek kız gibi değildir. Ona Meryem adını verdim. Onu ve zürriyetini taşlanan şeytandan Senin korumana havale ediyorum.'

Rabbi onu, güzellikle kabul etti. Onu bir bitki gibi güzelce büyüttü ve Zekeriyya'yı da onun bakımıyla görevlendirdi. Zekeriyya her mihraba girişinde, bir yiyecek bulur ve: ' Ey Meryem! Bu sana nereden?', derdi. (O:) 'Bu, ALLAH katındandır, ALLAH dilediğine sayısız rızık verir.' derdi." (3/Al-i İmran:33-37)

Hız. Meryem yetişkinliğe ulaşır, olgunlaşır. Zaman da olgunlaşır, Hız. İsa'nın (ALLAH'ın Selamı Üzerine) dünyaya şeref verme ufkuna ulaşır. Söz, Kur'an'ın. Adını Hız. Meryem'den alan Sure'nin: "Kitap'ta Meryem'i de an. Bir zaman o, ailesinden ayrılarak doğu yönünde bir yere çekilmişti.

Onlarla kendi arasına bir perde çekmişti. Biz ona Cebrail'i göndermiştik de ona tam bir insan olarak görünmüştü.

Meryem: 'Eğer ALLAH'tan sakınan bir kimse ise senden Rahman'a sığınırım.' dedi.

Cebrail: 'Ben ancak Rabbinin elçisiyim. Sana temiz bir oğlan bağışlamak için geldim.' dedi.

Meryem: 'Bana bir insan dokunmamışken, ben kötü bir kadın da olmadığım halde, nasıl çocuğum olabilir?' dedi.

Cebrail: 'Bu böyledir. Çünkü Rabbin dedi ki: 'Bu Bana kolaydır. Onu insanlar için bir mucize ve katımızdan da bir rahmet kılacağız. Hem bu, önceden kararlaştırılmış bir iştir.' dedi.'

Meryem, İsa'ya gebe kaldı; onunla uzak bir yere çekildi.

Doğum sancısı onu bir hurma ağacının altına gitmeye mecbur etti: 'Keşke bundan önce öleydim de, unutulup, gitseydim.' dedi.

Alt tarafından ona: 'Sakin üzülme. Rabbin alt tarafından bir su arkı var etti.' diye seslendi.

'Hurma dalını kendine doğru silkele, üzerine olgunlaşmış taze hurma dökölsün.'

'Ye iç, gözün aydın olsun. Eğer insanlardan birini görürsen 'Ben Rahman'a oruç adadım, bugün hiçbir insanla konuşmayacağım.' de.

Çocuğu alıp kavmine getirdi. Dediler ki: 'Ey Meryem! Tuhaf bir iş yaptın.' 'Ey Hârûn'un kız kardeşi! Baban kötü bir kimse değil di. Annen de iffetsiz değildi.'

Meryem çocuğu gösterdi. Onlar: 'Biz beşikteki çocukla nasıl konuşabiliriz?' dediler.

Çocuk: 'Ben şüphesiz ALLAH'ın kuluyum. Bana kitap verdi ve beni peygamber yaptı. Nerede olursam olayım beni mübarek kıldı. Yaşadığım müddetçe namaz kılmamı, zekat vermemi ve anneme iyi davranmamı emretti. Beni asî bir zorba kılmadı. Doğduğum günde, öleceğim günde, diri olarak kabirden kaldınlacağım günde bana selâm olsun.' dedi.

İşte hakkında şüpheye düştükleri Meryem oğlu İsa, gerçek söze göre budur." (19/Meryem:16-34)

Ve Kur'an Hz. Meryem örneği üzerinden, kadın ya da erkek bir insanı ALLAH katında değerli ve O'nun rızasına yakın kılan temel özelliği bir kez daha vurgular: Namaz ve ALLAH'a saygı merkezli bir kulluk dünyası:

"Hani melekler: 'Ey Meryem! Şüphesiz ki ALLAH sana seçkin bir özellik verdi. Seni tertemiz kıldı ve seni dünyanın kadınlarına üstün kıldı.' demişti.

'Ey Meryem! Huşû ile Rabbinin divanına dur, secde et ve rükû edenlerle birlikte sende rükû et." (3/Al-i İmran:42-43)

Ve Hz. Meryem, dünya kadınlarının sultanına, bir peygamber annesine layık, şerefli bir yaşam sürer.

Mî'raç gecesinde Kudüs'e vardığında ALLAH'ın Elçisi görür ki Beytü'-l Makdis'in sağında ve solunda iki nur parlamaktadır. Cebrail'e bu nurların ne olduğunu sorar. O, cevap verir:

"Sağınızdaki kardeşiniz Davud'un mihrabı, solunuzdaki ise kız kardeşiniz Meryem'in kabridir."

Hz. Meryem'in ahiretteki halinin haberi ise, ümmet-i Muhammed'in namılı ALLAH Dostu hanımlarından olan Abbese-i Tûsî'den alınmadır:

"Yarın Arasat meydanında 'Ey erenler!' diye seslenildiği zaman, erler safına ilk önce ayağını basacak olan Hz. Meryem'dir."

RÂBÎA el-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri 95 yılında (M.714) Basra'da doğar. Fakir bir aile nin dördüncü kızı olduğu için adına "Râbia" derler. Küçük yaşta yetim kalır. Kıtılığın ve fakirliğin etkisiyle ailesi dağılır. Yetimliğin ardından tek başına kalmıştır. Cariye olarak satışa çıkanlır. Gençecik bir kız iken bir zalim tarafından altı akçe ye satın alınır. Gündüzleri ölesiye çalıştırılır, geceleri de Rabbinin huzurunda divan durarak sabahlar. O gecelerden birin de zalim efendisi, Rabia'nın namaz kıldığı odanın nura gark olduğunu görür. Korkar. Rabia'yı azad eder. Hürriyetine kavuşan Rabia Hacc'ca gider.

Yolda ve Hacc esnasında kendisinden kerametler açığa çıkmaya başlar, ve-
layete adım attığı anlaşılır.

Basra'ya döndüğünde şöhret olmuştur. Evlenmek isteyenler kapısına yığılır.
O, hepsini reddeder.

Kendini bütünüyle Rabbine verir.

"ALLAH aşkı" onunla yeni bir dönüm noktasına gelir. Feridüddin Attâr ken-
disinden "Hz Meryem'in naibi" diye söz eder.

Rabia, Hicrî 180 yılında (M.796) Hakk'a yürür. Şerefli kabri Basra'dadır.

Zalimin elinde sınav edildiği günlerdir. Bir gün yolda peşine bir ırz düşmanı
takılır. Kaçarken düşer, kolu kırılır. O garip haliyle gözyaşları içinde Rabbinin
dergâhına yönelir. Hali, Taif dönüşü sırasında Peygamber'inin (O'na Binler
Selam) hâli gibidir:

"ALLAH'ım! Garibim. Anam yok, babam yok. Esir düştüm, kolum kırıldı.
Fakat bunların hiçbiri umrumda bile değil. Bana ancak Senin rızan lazım.
Benden razı olduğumu bir bilebilsem!"

Gizliden bir ses, cevap verir:

"Gam yeme, ileride öyle bir merteben olacak ki, semada ki mukarrep me-
lekler bile seninle iftihar edecek-
ler, sana imrenecekler"



Hacc yolundadır. Eşyalarını taşı-
yan merkebi ölür. Kafiledekiler
yardım teklif eder. O, kabul et-
mez:

"Ben bu yola çıkarken size de-
ğil O'na tevekkül etmişim.", der.
Kervan yoluna devam eder, Ra-
bia çölün ortasın da yalnız kalır.
Ellerini açıp, naz makamına ge-
çer, niyaza durur:

" ALLAH 'ım! Sultanlar aciz bir
kadına böyle mi yapar? Beni evi-
ne davet ettin ama merkebimi
yolun ortasında öldürdün! Beni
bu çöllerde yapayalnız bıraktın!"
Merkebi, dirilir.

İki fakir ihtiyar Rabia'ya misafir olur. Karınları açtır. Aralarında konuşurlar: "Rabia bize ne ikram ederse, onu gönül hoşluğu ile yiyelim. Çünkü onun yemeği mutlaka helaldir."

"Rabia'nin ise topu topu iki ekmeği vardır. Getirir, fakirlerin önüne koyar. Tam yemeğe başlanacağı sırada bir dilencinin sesi duyulur. O da açtır ve ekmeği dilenmektedir.

Rabia, ekmekleri alır, dilenciye verir. Ve hemen sonrasında da elleri fırından yeni çıkmış, sıcacık ekmeklerle dolu bir hizmetçi kız, Rabia'nin kapısına vurur:

"Bunları" der, "hanımım sana hediye gönderdi."

Rabia, ekmekleri sayar ve on sekiz tane olduğunu görür. Hizmetçi kıza:

"Sayıda hata var," der, "bunları geri götür!"

Hizmetçi sayının tam olduğunu söyler, ısrar eder. Fakat Rabia karardır. Hizmetçi kız çaresiz geri döner ve durumu hanımına bildirir. Hanım sessizce iki ekmeği daha ilave eder ve hizmetçiye tekrar Rabia'ya yollar. O, sayının yirmi olduğunu görünce teşekkür ederek ekmekleri alır ve baştan beri olanları hayretle izlemekte olan fakirlerin önüne koyar:

"Buyurun, yeyin!", der.

İhtiyar dervişler, yemeğe başlamadan bütün bunların ne demek olduğunu sorarlar. Rabia, anlatır:

"Evde iki küçücük ekmeği vardı ve bunları sizin önünüze koymaya utandım. O sırada dilenci gelince ekmekleri ona verdim ve: 'ALLAH'ım! Bire karşı on veririm.' (6/En'am:160) buyuruyorsun. Ben de buna kesin olarak iman ediyorum ve o biri veriyorum. Şimdi lütuf Sen'dendir.' dedim. Sonra hizmetçi kızın getirdiği ekmekleri sayıpta on sekiz tane olduklarını görünce anladım ki bir hata vardır. Düzeltilmesi için iade ettim. Ve hata düzeltildi, şimdi afiyetle yiyin."

Sorular:

"Ey Rabia! Bu makamı neyle buldun?"

"Bulunan ve mevcut olan herşeyi O'nun uğrunda kaybetmekle"

"O'nu nasıl biliyorsun?"

"O'nu nasıl (nitelik) ile bilen sensiz, biz nasılsız (nitelik ve nicelikten bağımsız olarak) biliyoruz!"

Bir ALLAH Dostu, Rabia'nin yanında:

"Eğer cennette bir nefes Hakk'ın dîdarından mahrum kalacak olursam o kadar çok ağlayıp sızıldım ki, cennettekilerin tümü bana merhamet ederlerdi.", der.

Rabia'nın bu sözlere itirazı vardır:

"Bu sözler güzeldir.Ama eğer dünyada iken Hakk'ın zikrinden gafil kalındığı zaman, aynı şekilde matem tutulur, ağlanır, sızlanırsa bu durum ahirette de öyle olunacağını işareti olur. Aksi halde sözettiğin durum gerçekleşmez."

Rabia'dır o...Kitaplarda Rabiatü'l Adeviyye...Tanıyanların gönlünde parıltılı bir yerin sahibi, Hakk'ın kadın aşıklarından Rabia...

Ömrünün her gecesine, uyku vakti geldiğinde, fakir kulübeciğinin bir köşesine serdiği seccadeyle başlayan, Rabia...

Her gece insanlar yataklarına çekilirken, Rabia, seccadesini usulca serip fısıltıyla seslenir:

"ALLAH'ım şu dakikalarda bütün sevenler sevdiklerinin yanına gidiyorlar, ben de Sana geldim..."

Ve sonra, ömrünün her gecesi Rabia'nın, o seccade üzerinde, tan ağarınca kadar bir destan yazılmaya başlanır. Gözyaşıyla yıkanan, dua, Kur'an, rüku ve secde ile taçlanan bir destan...

Ömrünün her gecesi böyle geçer Rabia Sultan'ın...

Bu gecelerden biri henüz bitmiş, sabah namazı da kılınmış maddi olarak yorgun ve halsiz bir vücut, hasırın üzerine yeni uzanmış, uykuya varmıştır.

"Hırsız", denilenlerden zavallı bir kem talih ise, kapının kilidini sessizce halledip, kulübecikten içeri süzölmüştür. İlk gözünü, köşede uyumakta olan yaşlı Rabia'ya kayar... İlgilenmez. Sonra, kulübeyi gözden geçirir...Canı sıkılır.. Yanlış yere girmiştir...Çünkü para eder cinsten hiçbir şey yoktur, o kulübede...Hırsızın canı sıkılsa da, "eli boş çıkmayalım" düşüncesiyle kapacak cinsi bir şeyleri çuvala atar ve sessizce kapıya yönelir.

"Hırsız"ı bir şok beklemektedir...Kapı yerinde yoktur...Ufacık kulübe ve az önce içinden süzöldüğü tek kapı...Fakat yerinde yoktur işte...

Faltaşı gibi açar gözlerini hırsız, dört duvarı tek tek gözden geçirir, elleriyle de yoklar...Fakat karşısında duran dört adet kapısız duvardır...

Ve o sırada olup, bitenden habersiz Rabia Sultan, hasır yatağının üzerinde uyumaktadır.

Bu dünyanın dışına uzanan bir tecelliyle karşı karşıya bulunduğunu hissederek hırsız, bütün tüyleri diken diken olmuş bir halde ve sırtından bir ter boşalırken çaldıklarını çuvaldan çıkartır...Yaptığına tevbe eder...Kapı, karşısında belirmiştir... Sevinir tekrar heveslenir..."Kap, kacak" yeniden çuvala doldurulur. Başını kaldırır...Gözleri kararır...Kapı yine kaybolmuştur... Bu kedi-fare oyunu birkaç kez tekrarlanır... Ve sonuçta kesin olarak anlar ki, kendisini o çaldıklarıyla beraber o kulübeden çıkarmayacaklardır. O sırada Rabia sultan, hasır yatağının üzerinde olup bitenden habersiz uyumaktadır...

Hırsız, bambaşka bir manevi iklime doğru adım atmakta olduğunu hissederek, samimi bir tevbe ile çuvalı boşaltır...Bu yaşadığı olay, onun "hırsızlık kariyeri"ni de noktalamıştır. Artık amacı, hasır üzerinde uyuyan o yaşlı Hak Dostu gibi olmanın yolunu aramaktır. Hırsız olarak girdiği Rabia kulübesinden, Rabbinin Rahmetini uman, tevbe etmiş bir mü'min olarak çıkmaktadır. Fakat daha göreceği duyacağı şeyler kalmıştır, geriye...

Tam kapının eşiğinden geçerken...Dört duvarın, dördü birden dile gelir, konuşur...Yeni tevbekar, duyduklarıyla inler...Sarsılır...

"Seven uyudu ama Sevilen hep ayakta!"

Rabia, hasır yatağının üzerinde sessiz ve dingin uyumaya devam etmektedir.

Rabia'nin çağdaşı olan erkek ALLAH Dostları'ndan Salih b. Mürri, Rabia'nin yanında:

"Bir kişi ALLAH'ın kapısını durmadan çalarsa o kapı, ona er-geç açılır.", der. Rabia kaşlarını çatır, Salih'i ikaz eder:

"O kapı ne zaman kapandı ki tekrar açılınsın?"

Salih b. Mürri, mahçup düşer:

"Acaib şey! Erkek cahil, kadın alim!"

Bahar bütün güzelliğiyle ortalığı sarmıştır. Hizmetçisi Rabia Sultan'ı dışarı, manzara seyretmeye davet eder: "Hanımefendi", der "dışarı çıka şu sanat eserlerini seyret!"

Rabia'nin cevabı yakıcıdır:

"Sen içeri gir de sanatkârı seyret!"

Rabia'nın hizmetçiyi davet ettiği yer, gönül alemidir.

Rabia, kendisini ziyarete gelmiş olan bir grub ALLAH Dostu'nun içinden birine sorar:

"Sen ALLAH'a niçin ibadet ediyorsun?"

"Cehennem'den çok korktuğum için."

Rabia, aynı soruyu onun yanında oturana da sorar, cevap:

"Cenneti çok arzu ettiğim için.", olur.

Ve Rabia ikisine birden cevap verir:

"Korku ve ücret için Rabbine yönelen bir kul, ne kötü bir kuldür."

Bunun üzerine cevap sahiplerinin ikisi birden Rabia'ya sorar:

"Peki sen ne için kulluk ediyorsun. Sende hiç cehennem korkusu ve cennet arzusu yok mu?"

Cevap, tam da Rabiaca olur:

"Önce komşu, sonra ev! O'na ibadet etmemizi bize nasip etmesi, bizim için zaten mükemmel nimet değil midir? Eğer cehennem korkusu ve cennet arzusu bulunmasaydı yine de O'na kulluk etmemiz gerekmez miydi? O, hiçbir sebep olmasa da Kendisine ibadet edilmeye layık değil midir?"

Rabia'nın cevap verirken sorduğu sorulara cevap verebilecek var mıdır?

Bir dünya büyüğü üzerindeki yırtık, pırtık elbiselere işaret ederek Rabia'ya seslenir:

"Bir işaretinle seni madden ihya edecek binlerce hayranın, sevenin var."

Rabia'nın cevabına acı bir tebessüm eşlik eder:

"Ben dünyayı onun gerçek sahibi olan ALLAH'tan bile istemeye utanırken, iğreti olarak ellerinde bulunduran kullarından nasıl isteyeyim?"

Soru sahibi afallamıştır:

"Şu zayıf, fakir kadının ulaştığı zirveye bakın! Kalkın gidelim, soru sorarak zamanını almak yazık olur."

Bir erkek topluluğu Rabia'yı imtihan etmek ister:

"Ey Rabia!" derler, "Bütün erdemler, üstünlükler erkeklerde. Bütün peygamberler erkeklerden, sen bu işe ne diyorsun?"

"Evet ama "Ben, sizin en yüce Rabbinizim!" (79/Naziat:24) sapıklığı da bir erkeğin ağzından çıktı. Hiçbir kadın böyle bir söz söylememiştir."

Rabia'nın ikaza muhtaç gördüğü birisi, onun yanında dua eder:

"Ya Rabb! Benden razı ol!"

Rabia, ikazı yapıştırır:

"Kendisinden razı olmadığın bir Zat'ın senden razı olmasını dilerken hiç utanmaz mısın?"

Rabia hastadır. Basra'lı şeyhlerden biri ziyaretine gelir. Başucuna oturur ve dünyayı yerip, kötölemeye başlar. Bir süre devam eder. Rabia şeyhin susmaya niyeti olmadığını görünce sözünü keser:

"Sen dünyayı çok fazla seviyorsun, dünya senin gönlünde taht kurmuş, çünkü o kadar sevmeseydin bu kadar çok yadetmezdin. Çünkü bir kumaşı eğip büken kimse onu satın almaya hevesli demektir. Debbağ sevdiği postu yerden yere vurur. Eğer sen dünya sevgisini gerçekten gönlünden boşaltmış olsaydın, onun iyi tarafı da, kötü tarafı da hatırına gelmezdi. Durmadan, 'dünya, dünya' deyip duruyorsun çünkü birşeyi çok seven onu çok zikreder."



Kendi gibi bir Hakk dostu ile bir mescidin iki köşesini paylaşırlar ve sabaha kadar ALLAH'a ibadet ederler. Sabah olunca, ibadet arkadaşı Rabia'ya: "Ey Rabia!" der, "Yüce ALLAH bize böyle bir gece yaşamayı nasip ettiği için O'na şükredelim."

Rabia gene bir basamak üsttedir:

"Evet gel, bu nasibin şükürü olmak üzere bugünü de oruçlu geçirelim!"

Rabia'ya sordular:

"ALLAH'a yakınlık arayanların en ileride olanları hangileridir?"

"Dünyada ve ahirette ALLAH'tan başka dost ve gaye edinmeyenler."

Rabia görür ki bir adam başını tülbendle sımsıkı bağlamış. Sorar:

"O tülbendi niçin bağladın?"

"Başım ağrıyor"

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz."

"Otuz sene sıhhat ve afiyetle yaşadın da başına hiç şükür tülbendi bağladın mı? Şimdi ise birkaç gün hasta oldun diye şikayet tülbendini niçin bağlarsın?"

Basra'nın vaizi, cuma kürsüsüne oturur, fakat bakar ki o gün cemaat içinde Rabia yok, o da vaaza başlamaz. Kürsünün etrafında olanlar vaazın gecikme sebebini öğrenince vaize serzenişte bulunur:

"A hocam" derler "fakir, zayıf bir kadıncağız olsa ne olur, olmasa ne olur, sen artık vaaza başlasan..."

Cevap, ancak Rabia'yı anlayabilmiş bir hikmet sahibinin verebileceği cevaptır:

"Bir lokma ki fil için hazırlanmıştır, hiç karınca ağzına sığar mı?"

Rabia, yolda yürürken bir koyunun ateşte çevrilerek kızartıldığını görür, ağlamaya başlar. Koyunu çeviren:

"Galiba karnın aç, koyundan yemek istiyorsun." der.

Rabia, bir yandan gözyaşını silerken:

"Hayır!" der, "Onun için ağlamadım."

"Ya ne için ağladın?"

"Hayvanlar ateşe ancak öldükten sonra girerler, insanlar ise diri diri."

Bir gece aldanır, yırtık gömleğini devlete ait bir mumun ışığında diker. Ve o andan itibaren bütün kalp huzurunu kaybeder. Fakat hemen kendine gelir, tevbe eder ve diktiği gömleği söker. Rabia, kalp huzurunu tekrar yakalamıştır.

Rabia, ALLAH'a duyduğu saygıdan kırk yıl başını göğe kaldırmadan yaşar. Biri kapısına gelir dua ister. Rabia ürpererek cevap verir:

"ALLAH seni affetsin! Ben kimim ki? Sen kendine dua et. ALLAH zorda kalanların duasını kabul eder."

Sabaha kadar namazla nurlandırdığı bir gecenin sonun da ALLAH'ın o gecesini kabul edip etmediğini merak eder, sonra da kötü ihtimali hesaba katarak bir kez daha Yüce Dergah'a yönelir:

"İzzetin hakkı için beni kapından kovsan da zikrini yapacağım ve kalbime Senin muhabbetinden başka bir muhabbet girmeyecek!"

Basra valisi Muhammed b. Süleyman evlenmek için kendisine haber yollar. 100.000 altın mehir, 10.000 altın da aylık teklif eder. Rabia'nın cevabı kısa olur:

"Benim kölem olman ve bütün servetinin benim olması, beni ALLAH'tan bir dakika ayırmana denk değildir."

Bir bayram günü kendisine sorarlar:

"Bayram hakkında ne diyorsun?"

"Görünüşte sünneti yerine getiriyorsunuz, fakat gerçekte lüks ve rahat yaşama düşkünlük gösteriyor ve bununla da Müslümanlara utanç veriyorsunuz."

Akrabası Muhammed b. Emir, Rabia'yı ve evinin teşrifatını şöyle anlatır:

"Rabia'ya gittim. Seksen yaşlarında, çok yaşlı bir kadındı. Neredeyse düşmek üzere bir deri bir kemik gibiydi. Evde bir hasır, yerden iki ayak yüksekliğinde kamış bir elbise dolabı ve üzerinde giysileri vardı. Evin perdele-ri hurma yapraklarından. Belki bir hasır, kırık bir testi ve aynı zamanda seccade olarak ta kullanılan keçe bir yatak vardı."

Her gece ve gündüz kıldığı yüz rekat namaz vardır ki, onu hiç terketmez. Bir gün dostlarından biri:

"Bu namazla ne kazanmayı diliyorsun?" diye sorar. O: "Bununla ALLAH'ın affını dilemiyorum; bu ameli yalnızca mahşer günü ALLAH'ın Elçisi'nin (O'na Binler Selam) diğer peygamberlere: 'Ümmetimden şu kadına bakın, bu onun ameli' diyebilmesi için işliyorum."

Rabia, insanlara seslenir:

"Bir kişi bütün dünyayı elde etse yine de onunla zengin olmaz"

İnsanlar sorar:

"Neden?"

"Çünkü yok olur gider."

İnsanlar, Rabia'ya sorar:

"Bu yüksek dereceye nasıl ulaştın?"

"Sürekli řu sözleri tekrarlayarak: Beni Senden alıkoyan her şeyden ve Sana ulaşmayı engelleyen her engelden Sana sığınırım."

Rabia, yaşlılığında, genç bir dervişin eline bir-kaç kuruş para verir:

"Oğlum! Bana pazardan bir kilim alırmısın?" der.

Genç derviş sorar:

"Ana! Kilim ne renk olsun? Kırmızı mı, siyah mı, yeşil mi?"

Rabia, parayı dervişin elinden kaptığı gibi dereye fırlatır: "Vazgeçtim" der, " kendisi gelmeden fitnesi geldi."

Rabia kefenini daima yanında taşımıştır. Namaz kılacağı zaman yere serip seccade yapmış, kefenini yanına almadan evinden dışarı adım atmamıştır. Ve bir gün olur Hakk'ın emri gelir. Ötelere davet edilir. Son demleridir ki sevenleri etrafını kuşatmıştır. O:

"Ey zamanın uluları!" der, "Beni yalnız bırakın, çünkü şimdi Rabbimin elçileri geliyor."

Etrafındakiler usulca dışarı çıkar, Rabia fakir kulübeciğinde meleklerle başbaşa kalır. Dışarıdakiler, az sonra, bu dünyadakilere ait olmayan bir ses tarafından okunan Kur'an ayetlerini duyarlar:

"Ey huzura kavuşmuş insan!

Sen O'ndan hoşnut, O'da senden hoşnut olarak Rabbine dön. Kullarım arasına katıl. Ve Cennetime gir." (89/Fecr:27-30)

Ve Rabia Hakk'a yürür.

Vefatının üzerinden birkaç gün geçer. Yakınlarından birinin rüyasında görünür. Rüyayı gören:

"Münker-Nekir'le aranda neler geçti?" diye sorar.

Cevap, Rabia'ya yakışır şekildedir:

"Onlar bana ` Men Rabbüke' (Rabbin kimdir?) diye sorduklan zaman `Hemen geri dönüp Rabbime deyin ki `Sen bu kadar halk içinde bir kocakarıyı unutmadın; bütün hayatında tek varlığı sadece Sen olan o kocakarı hiç Seni unutmuyor mu? Ne diye bu melekleri gönderip te `Rabbin kimdir?' diye sorduruyorsun."

Rabia, mezarında da naz makamındadır.

RABBİ KARŞISINDA RABİA (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

'ALLAH'ım! Kısmetim olmak üzere bu dünyadan bana her neyi ayırmış isen onları düşmanlarına, ahiretten her neyi ayırmış isen onları da dostlarına ver. Çünkü ben sadece Seni istiyorum.'

'Ya Rabbi! Ya kalp huzuruyla namaz kılmamı nasip et ya da kalp huzuru olmadan kıldığım namazları kabul et!'

ALLAH'ım! Sen, Seni seven bir kalbi ateşte yakar mısın? Cevap, Rabia'nın kalbine gelen bir ilham olur:

Biz öyle kötü şey yapmayız! Hakkımızda kötü zanda bulunma!

Ey ALLAH'ım! Sözlerimdeki samimiyetin azlığından ötürü Senden bağışlanma diliyorum!

Geceleri tepelere çıkar ve:

Rabbim! Yıldızlar parlıyor. İnsanların gözleri kapalı, sultanlar kapılarını kapattı. Her aşık sevgilisiyle yalnız. Bende burada Seninle yalnızım.

Ey kalplerin Sevgilisi, Senin gibi yok biri
Affet bugün Sana günahkar geleni,
Umudum, huzurum, mutluluğum
Gönlüm sever yalnız Seni.

Sana Cennet umuduyla taptımsa,
Cenneti haram et bana!
Cehennemden korkarak ibadet ettimse,
Beni cehennemde yak!

Sadece Sana ve hep Senin için kulluk ettimse,
Beni Cemalinden mahrum eyleme!

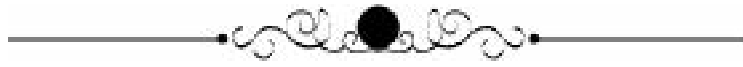
Rabia'nın Bize Öğrettikleri
Seven, sevdiğine itaat eder.

ALLAH, nasip etmedikçe günahkar tevbe edemez.

Rahman sevgisi içimi öyle doldurmuş ki şeytandan nefret etmeye zaman bulamıyorum.

Kul, Yüce ALLAH'ın sevgisini tattığı zaman, ALLAH o kulunun kusurlarını kendisine gösterir. Böylece o, başkalarının kusurlarını göremez olur.

İstiğfar etmekle kurtulduk sanırız. Oysa o istiğfarımız da bir başka istiğfara muhtaçtır.



FATIMA EN-NİSABURİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Zünnun-u Misrî'nin hocası ve Zünnun'un diliyle gördüğü ALLAH Dostları içinde en takdire şayarı, en yücesi. Horasanlı hanım velilerin en eskilerinden.

Zünnun kendisinden nasihat istediğinde o şöyle der:

"Sadakata yapış, doğru ol ve davranışlarını düzeltmek için nefsinle savaş!" Ebu Yezid el-Bestami ise Fatıma hakkında şöyle diyecektir:

"Ben ömrümde kemal mertebesine ulaşmış sadece bir kadın ve bir erkek tanıdım. Kadın, Fatıma en-Nisaburiyye idi. Ona hangi makamdan bahsettiysem aşına olduğunu gördüm. İşaretle anlattığıma, açıktan cevap veriyordu."



60 yıl boyunca, gecelerini hiç uyumadan namaz ve zikirle doldurur ve: "Gafil olan uyur ve kalkmaz, bir saat bile olsa ALLAH'ın zikri ile meşgul olmaz", der...

İnsanlara Öğrettikleri

ALLAH'ı müşahede ile amel etmeyen kimse, her meydanda yürür, her lisan ile konuşur. Müşahede üzere olan kimseyi de Hak Teala dilsiz eder, daima ihlas ve Hakk'tan hâyâ üzere olur ve gözlerinden sürekli yaşlar süzülür.

Hak Teala'yı müşahede mertebesine ereyim diye amel eden kimse ariftir. ALLAH beni müşahade ediyor diye amel eden kişi de ihlas sahibidir.

ALLAH bir insana rahmeti ile bakmazsa o kişi şehirde gayesiz bir şekilde dolaşır ve herkes ile çene çalar. Oysa ALLAH bir insana rahmeti ile baktığında onun sadece gerçekler hakkında konuşmasına izin verir ve onu Kendisine karşı saygılı ve samimi kılar.

Yüce ALLAH'ı zikrettiğin zaman, O'nun seni gördüğünü düşün ve zikre devam et.

Kim Yüce ALLAH'ı düşünerek amel ve ibadet yaparsa o kişi ihlas sahibidir.

Sıdk ve takva sahipleri bu zamanda bir derya içindedirler. O deryanın dalgaları onlara çarpmaktadır. O derya içinde boğulmuşcasına Yüce ALLAH'a dua ve feryad ederler. Kadir-i Mutlak olan ALLAH'tan saadet ve kurtuluş taleb ederler.

Hicri 223'te (M.837) umre yolunda Mekke'ye giderken ruhunu Sahibine teslim eder.

ŞA'VÂNE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Basra yakınlarındaki Übülle kasabasındandır. Devrinin büyük ALLAH Dostları'ndan Fudayl b. İyaz ve Malik b. Dinar sohbetinden istifade edenler arasındadır.

Şa'vâne'yi tarihe geçiren Rabbine duyduğu büyük aşk ve hiç dinmeyen gözyaşları olur.

Çok ağladığı için "kör olacaksın" diye kendisini uyararlara:
"V'ALLAH'i dünyada ağlayıp âmâ olmak, ahirette ateşten kor olmaktan daha iyidir. Sevgiliye kavuşmayı özleyen bir göze, ancak yaşlı olmak yarar." diye cevap verir.

"Ağlamaya gücünüz yetmiyorsa, ağlayanlara karşı şefkatli olunuz. Ağlayan, perişan halini bilir, noksanlarını bilir. Önüne açılan uzun yol için neler gerektiğini sezer. Onu, asıl ağlatan sebepler bunlardır.", der.

Şa'vâne, Peygamber'inin (O'na Binler Selam) "Kur'an okunurken ağlayın. Ağlayamıyorsanız, kendinizi ağlamaya zorlayın." emrini en mükemmel şekilde yerine getirenlerden olur. Kur'an, kıraatinin ilk kelimeleri Şa'vâne'yi gözyaşına boğar. Bu hali yaşadığı günlerden birinde dudaklarından şu beyitler dökülür:

"Medet kıl ağıtınla gözyaşına
Ki, şifa olur hüzün ehlinin ahı.
Arayıp gayret et namaz ve oruca,
İşte budur taât ehlinin râhı (yolu)."
Şa'vâne bu beyitleri söylerken hem ağlamakta hem de ağlatmaktadır.

Şa'vâne'nin gözyaşları sadece bir duygu seli değildir. O, ağlamanın ledünniyatını da anlamış biri olarak ağlamaktadır:

"Sizden kim ağlamaya güç yetirirse, bunun karşılığı ona verilir. Eğer, nefesine gelen şeyleri bilmekten dolayı ağlarsa ona rahmet edilir."

Ve nefesine karşı acımasızdır:
"Şa'vâne kim? O isyankar siyah bir cariye."

İnsanların içine gömüldükleri gafletten rahatsızdır. Onlara seslenirken:
"Ey ölümler! Ey ölümlerin çocukları! Ey ölümlerin kardeşleri!" der.

Ve sonra yine ağlar... Yakınları dayanamaz "bu kadarı da fazla" derler. O ise:

"İstiyorum ki ağlayayım, hem de durmadan...Ta, gözyaşım bitinceye kadar...Yaş, bitsin, sonra kan gelmeye başlasın...Ve...Vücudumda kan da kalmasın...Damarlarım boşalsın...", der.

Yahya b. Bistam anlatıyor:

"Şa'vâne'nin sohbet meclisine katılır ve onun, nefesine nasıl da acımasız davrandığını görürdüm. Bir gün İmran b. Müslim ile beraber Übülle'ye onun fakirhanesinin bulunduğu kasabaya gittik. İzin alıp içeri girdiğimizde eski ve yıkık dökük bir evle karşı karşıyaydık. Arkadaşım İmran: 'Biraz kendine acısan ey Şa'vâne, daha az ağlasan, istek ve ihtiyaçlarını elde etmek için daha güçlü olmaz mısın?' dedi. Şa'vâne ağladı ve şu cevabı verdi:

'V'ALLAH'i gözlerim kuruyuncaya kadar ağlamak isterdim.'

Ve yeniden ağlamaya başladı. Gözlerinden kan geliyor du. Bayıldı. Onu kaldırıp kenara bıraktık ve çıkıp geldik."

Mâlik b. Daygam anlatıyor:

"Übülle ehlinden bir adam bazen babamı ziyaret eder, Şa'vâne diye bir kadından sözederdi. Babam bu kadının ağlayışını ve menkıbelerini o adama anlattırırdu. Adam bir ke resinde şunları söyledi:

'V'ALLAH'i o kadın gece gündüz hep ağlıyor. Kur'an'ı duyunca gözleri yaşarmaya başlıyor.'

Babam bu kadının hallerini dinledikten sonra dayanamaz, ağlar ve şöyle derdi:

"ALLAH korkusu bu hanımın kalbini yakmış. Denilir ki, gözyaşlarının azlığı ya da çokluğu kalbin yanmasıyla orantılıdır. Kalp tümüyle kül olunca mahzun derviş ağlamaktan başka bir şey düşünemez ve isteyemez olur. Azıcık bir öğüt dahi onu ağlatır."

İbrahim b. Abdülmelik anlatıyor:

"Şa'vâne ve kocası Mekke'ye gelmişlerdi. Kâbe'yi tavaf etmeye başladılar. Yorulduklarında oturup dinleniyorlardı. Ben de arkalarına oturmuştum.

Kocası şöyle diyordu:

'Ben Senin sevgine susamışım, sana doyamam ey Rab!'

Şa'vâne'de farsça şöyle diyordu:

"Her hastalık için dağlarda şifa veren bitkiler var. Ama ALLAH aşkına tutulanların ilacı yok!"

Şa'vâne'nin bir oğlu vardır. Onu salih bir insan olarak yetiştirmeye özen gösterir. Yetişkin hale gelince oğlu Şa'vâne'ye:

"Anne, beni artık Rabbimin hizmetine ve ibadetine bağışlar mısın?" der, izin ister, Şa'vâne'nin cevabı:

"Yavrum, kendini ALLAH'ın hizmet ve ibadetine verecek kimsenin edep ve takvada tam gelişmiş olması gerekir." şeklinde olur.

Oğul anlar ki anne Şa'vâne, kendisinin manevi halini yeterli bulmamaktadır. Ses çıkarmaz.

Aradan günler, aylar geçer...Ve bir gün oğul odun toplamak için merkebiyle dağın yolunu tutar. Odunları toplayıp gelince görür ki bir arslan merkebi parçalamıştır. Kızar ve elleriyle aslanı boğazından yakalayarak:

"Ey ALLAH'ın köpeği!" der, "Yemin olsun ki öldürdüğün merkebimin yerine odunları sana taşıtacağım!"

Dediğini de yapar. Evin kapısına vardıklarında anne Şa'vâne görür ki, odunlar merkebin yerine bir arslanın sırtındadır. Tebessüm eder ve anlar ki oğul artık olmuştur:

"Oğlum!" der, "Artık ALLAH'ın hizmetine yararsın. Bundan sonra seni O'na hediye ediyorum, gidebilirsin!" Oğlun son sözü:

"Anne! Ben de seni ALLAH'a emanet ettim!", olur. Ana-oğul, vedalaşırlar.

Yardımcısı Kerdüveyh bt. Amr el-Basriyye'nin anlatımıyla, geceleri kendisini:

"Kalk! Uyku yeri burası değildir, kabirdir!" diyerek, teheccüd namazına kaldıran Şa'vâne'nin kapısını bir gün, devrin ünlü velisi Fudayl b. İyaz çalar:

"Ey Şa'vâne Rabbime nasıl dua edeyim?" diye sorar. Cevap, Fudayl'ı önce hıçkırıklara boğacak sonra da bayıltacaktır:

"Ey Fudayl! Seninle ALLAH arasında bir sır vardır. Ona, onunla dua edersen, sana icabet eder!"

Bu, hepimiz için müthiş bir bilgi, muazzam bir işarettir.

Bir başka gün yine Fudayl:

"Ey Şa'vâne! Benim için dua eder misin?", der.

O, cevap verir:

"Ey Fudayl! Ben ederim ama Yüce ALLAH ile senin aranda o duanın kabulüne vesile olacak iyi bir şeyin var mı?"

Fudayl yine bayılır.

Rabbine Yakarışları

"ALLAH'ım! Seni sevdiğim için gönlüne aşk ateşi düşen ve susayan sonsuza kadar kanmaz...Onun susuzluğunu bu alemin suyu gideremez."

"ALLAH'ım! Günahlarımdan korkuyorsam da Sana olan sevgimin beni kurtaracağından ümitliyim."

"Sevgiliye kavuşmaktan mahrum kalıp hep O'nu görmeyi özleyen göze, ancak yaşlı olmak yaraşır."

Şa'vâne, Hicri 176 yılında (M.792) memleketi Übülle'de Hakk'a yürür.

MUÂZE BT. ABDULLAH EL-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Ölüm şuuru ve namaz adeta Muâze'de ete kemiğe bürünmüş, fiziki bir yapıya sahip olmuştur.

Basralıdır. Gece ve gündüz altıyüz rekat namaz kılar. Kırk yıl boyunca hep başı öne eğik yaşar. Rabbine olan saygısından göğe kaldırmaz. Kocasını şehit düştükten sonra evinde bir daha yatak serilmez. Ölünceye kadar Muâze'nin sırtı döşek yüzü görmez.

Hiz. Aişe'den (ALLAH O'ndan Razi Olsun) hadis öğrenir ve hanım hadis alimleri arasında yer alır.

Akşam olunca:

"Bu gece ölebilirim.", der. Sabaha kadar namaz kılar.

Sabaha ulaştınca da:

"İşte bu son günüm olabilir." der ve ekler, "Belki bu gün ölürüm... İşlerimi ona göre yapayım..."

Gece, uyku basınca kalkıp evin içinde dolaşır, nefesine seslenerek:

"Ey nefsim! Önünde gerçek bir uyku var, gittiğin zaman göreceksin kabirde ya azapla ya da sevinçle uzun bir uykuya yatacaksın."

Gafil gitmekten ve uykuda ölmekten korkarak yaşar.

Soğuk gecelerde, uyumamak için ince elbise giyer, üşüse bile gözüne uyku girmez... Uyuyan insanlara şaşar:

"Uyuyabilen göze hayret ediyorum." der.



Muâze'nin oğlu ve kocası Sıla b. Üşeym beraber cihada çıkarlar. Savaş başlarken baba Sıla b. Üşeym oğluna:
 "Ey oğlum! Atıl ileri ve savaş. Savaş ki senin gibi bir evladım olduğu için mükafatını ALLAH'tan bekliyorum.", der.
 Oğul babayı fazlasıyla memnun eder, cihadın hakkını verir. Az sonra da şehid düşer. Ardından da baba Sıla...
 Haber Basra'ya ulaşınca komşu kadınlar başsağlığı dilemek için Muâze'nin evine gider. Koca ve oğul... İkisini bir den kaybetmiş olan Muâze ise son derece metindir.
 "Merhaba!" der, "Eğer beni tebrik etmek için geldiyseniz hoşgeldiniz, safalar getirdiniz. Yok, başka bir gaye için geldiyseniz, evinize geri dönün!"

Ümmü'l-Esved bt. Zeyd el-Adeviyye anlatıyor:
 "Kocası Sıla b. Üşeym ve oğlu şehid düşünce Muâze bana şöyle dedi:
 'Ey kızım! Dünyada ne güzel bir bahar esintisi, ne de yaşamın tadına varmak için kalmaya hiç gerek yok! Ama çeşitli ibadetlerle ALLAH'a daha yakın olmak için kalmayı istiyorum! Kimbilir belki Rabbim, kocam Sıla ve oğlumuzla beni cennette buluşturur."

Muâze'nin süt kızına öğütleri ise şunlar olur:
 "Ey kızım! ALLAH ile karşılaşacağın gün için hem umutlu, hem de endişeli ol! Çünkü ben, O'ndan umudunu kesmeyen kulun, Kıyamet Günü'nde O'na yakın olacağına inanıyorum. O'ndan korkan ve endişeyle düşünen de; insanların mahşerde toplandığı, alemlerin Rabbi olan ALLAH'ın huzuruna getirildiği o gün muhakkak emeline erişecektir." "Sütünü haram yiyerek bozma! Ben helal süt emesin diye seni emzirirken ne kadar emek verdim, ne kadar yorulduğum bir bilsen!"

Muâze'nin süt kızı Ümmü'l-Esved, ondan bu öğüdü aktardıktan sonra kendi gözlemi olarak ta şunları ilave eder: "Ne zaman şüpheli bir şey yesem, ya farz bir ibadet ya da zikir virdimi kaçırmışımdır."

Ve günler dolar Muâze'nin dünyadan ayrılık zamanı gelir. Ölüm döşeğinde iken önce ağlar, sonra güler. Etrafındakiler:

"Niçin ağladın ve sonra niçin güldün?", derler. O: "Ağladığım zaman oruç, namaz ve zikrullahtan ayrılacağım vaktin geldiğini düşünüyordum. Beni tebessüm ederken gördüğünüz zaman da kocam Sıla b. Üşeym'i görüyordum. Evimizin avlusuna gelmişti. Üzerinde iki yeşil elbise vardı. Çevresini de öyle bir topluluk sarmıştı ki ben dünyada onlara benzeyen hiç kimse görmemiştim."

Muâze'nin son sözleri:

"Sanıyorum bu andan sonra bir farz namaza yetişemeyeceğim.", olur.

Muâze, Hicri 101 yılında Basra'da Hakk'a yürür.

ÜMMÜ HARUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri 3. asrın Şamlı Hakk Dostlarından... kuru ekmekten başka bir şey yemez, ayağını seccadeden ayırmaz...

Her ay yürüyerek Şam'dan Kudüs'e Beyt-i Makdis'te namaz kılmaya gider...

Kendisine sorarlar:

"Ölümden niçin korkuyorsun?"

"Bir kimseye karşı gelmiş olsam onunla karşılaşmak istemem. ALLAH'a karşı bu kadar asi iken O'nunla karşılaşmayı nasıl isterim?"

"Beni yalnız gecenin gelişi sevindirir.", der. Gün doğunca da üzülür. Gece boyunca yaptığı ibadetin sonunda:

"Seher vakti olunca 'Ruh' kalbime girer." diyerek sevincini belirtir.

Gündüz vakti evinden çıkar. Kulağında:

"Tutun şunu!" diyen bir sesin yankılandığını duyar. Düşer, bayılır.

Çölde seyahat ederken aniden bir arslanla karşılaşır. Hiç şaşırılmaz, istifini bozmaz. Sadece arslana yönelerek;
"Bende rızkın varsa ye!", der.

Arslan bir süre durup Ümmü Harun'ü seyrederek ve sonra dönüp, gider. Onu tanıyan insanlar ağlamasını şu sözlerle tarif ettiler:
"Kim yıldırım sesi duymak isterse, Ümmü Harun'un ağlamasına baksın!"
Keşf hali sırasında da yüzünün ay gibi parladığı anlatılır.

Talebelerinden Ebu Süleyman ed-Dârânî bir gün kendisine sorar:
"Bir adam ALLAH'a yönelmek isterse ona ne tavsiye edersin?"
"Bu adam taati arttırmalı, ibadeti arttırmalı ve rahatı bırakmalıdır."
"Peki bu adamın dünyaya meyli artarsa ne olur?"
"O adama yazık olur. Dünyanın ibadetten daha sevimli olması öyle mi? Çok yazık."

RABÎA BT. İSMAİL (İsmail kızı Rabia) (ALLAH O'ndan Rız Olun)

Geceleri namaz, zikir ve dua ile dolar. İbadetin ledünniyatına erdiğini ispatlayan şu sözleri olur:
"Kul ALLAH'a ibadet ederse, Cebbar olan ALLAH da ona, yaptığı hataları bilmeyi nasib eder, dolayısıyla o kul yanlış hareketlerini düzeltmeye başlar. Halkı bırakır, kendi ayıplarıyla meşgul olur."

Bütün yılı oruçlu geçirir ve:
"Benim gibilere dünyada oruçsuz gezmek yakışmaz.", der.

Dünyadaki her şeyden hikmetler çıkarır ve her şeyin ahiretteki bir olaya işaret ettiğini söyler. Ezan okununca:
"Kıyamet günü ilahi huzura yapılacak daveti hatırlıyorum."
Kar yağdığını görünce:
"Mahşer meydanında amel defterlerinin uçarak gelişlerini ve kullara dağılışlarını..."

Sıcak günler geldiğinde:

"Haşır meydanındaki sığağı ve perişan halimizi..."

Çekirge sürülerine baktığında da:

"Sûr'a üflenmesiyle insanların mezarlarından kalkışlarını..." hatırlıyorum, der.

Cennetteki hurileri gördüğünü söyler:

"Onları da çok defa görürüm; ama her gördüğümde bana örtülü olarak çıkarlar, yüzlerini göstermezler."

Rabia, kocası Ahmed b. Ebri-Havarî'ye evlenme teklifini kendisi yapar. Bu alışılmamış durumun sebebini soranlara da:

"ALLAH'ın rızasına giden yolda bana rehber olması için.", der.

Ve Rabia'nın yaşamındaki en yakın dostu, onun söz ve menkıbelerinin birinci ravisi de kocası olur.

Bir gün önünde duran bir kaba dikkatle baktıktan sonra:

"Şu kabın üzerinde halife Harun Reşid'in öldüğü yazılı." der.

Sonra anlaşılır ki halife Harun Reşid o gün ölmüştür.

Kocası onun yemek pişirmek gibi en maddi ve dünyevi işlere bile nasıl bir manevi derinlik kazandırdığını şöyle anlatır:

"Yemek sofrası kurulduğu zaman Rabia bana 'Ye! Doğrusu bu yemek tesbihle pişmiştir.'", derdi.

Kendisinden rivayet edilen şiirler:

"Sohbet dostu Seni yaptım gönlümde
Meclisimi isteyene bağışladım vücudumu
Cismim benim dostlar için bir arkadaştır
Kalbimin Sevgilisi gönlümdeki yoldaştır."

"Sevgilime denk başka bir sevgili yoktur
Ondan başkasına kalbimde bir yer yoktur
Sevgilim gözümde ve şahsımdan kaybolur
Lâkin kalbimden kaybolduğu hiç yoktur."

Rabia bt. İsmail Hicri 135 yılında Kudüs'te Hakk'a yürür.

SEYYÎDE-Î NEFÎSE (ALLAH O'ndan Razı Olsun)

Hız. Ali'nin (ALLAH O'ndan Razı Olsun) 4. göbekten (Hız. Hasan vasıtasıyla) torunu. Peygamber (O'na Binler Selam) soyu... Hicri 145 yılında (M.762) Mekke'de doğar. Bütün çocukluğu ibadetle geçer. Hız. Cafer Sadık'ın oğlu İshak el-Mütemen ile evlenir. Kasım ve Ümmü Gülsüm isimlerinde iki çocuğu olur. Yetişkinliğinde kocası ve çocukları ile Kahire'ye göçer. Kalan hayatını Mısır'da geçirir.

Tefsir ve hadis alimidir. Aynı zamanda hadis ravisi... İmam Şafii onun sohbet ve ders meclisinin müdavimlerindedir. Teravîh namazlarını hep onun mescidinde kıldırır. Ve Seyyide bir çok talebe de yetiştirir.

Ama giderek katlanan şöhretini zühdü ile elde eder. Kerametleri binlercedir...

Halk kendisine hükümdarın zulmünü şikayet eder. Seyyide-î Nefise emreder, kâtibi kağıda ve kâmişa sarılır. Mektupla zalim uyarılır: "Malik oldunuz, israf ettiniz. Kudretli oldunuz, kahr ve zulmettiniz. Nimete nail oldunuz, yoldan çıktınız. Size verilen nimeti başkalarından kestiniz de sadece kendinize hasrettiniz. Biliyorsunuz ki seher okları yani mazlumların seher vaktindeki ahları şaşmayıp hedefine isabet eder. Özellikle o kalplerde ki siz onları acıttınız, o cesedlerde ki siz onları çıplak bıraktınız. Dilediğinizi işleyin biz sabrediciyiz. Zulüm ve tecavüz edin, biz ALLAH'a sığınmaktayız. Zulmedin, biz Cenab-ı Hakk'a mazlumiyetimizi bildiriyoruz. Zalimler, ne hale gireceklerini yakında bileceklerdir."



Otuz sefer Hacc'a gider.

Gündüzlerini oruç, gecelerini namazla geçirir. Ramazan geceleri İmam Şafii'de onun mescidinde onunla beraber ibadet eder. Orucunu üç gecede bir açar. Kocası olmadıkça hiç bir şey yemez.

Yeğeni Zeynep anlatır:

“Teyzem üç gecede bir yemek yedi. Namaz kıldığı yerin önüne küçük bir sepet asardı. Her neye ihtiyacı olsa bu sepetin içinde bulurdu. Bu sepetin içinde orada bulacağımı aklıma bile getirmedığım şeyler bulurdum ve nereden geldiklerini hiçbir zaman bilmezdim. Bu beni çok şaşırtmıştı. Teyzeme sorduğumda cevabı şu oldu: ‘Ey Zeynep! Her kim ALLAH ile barışık ise bütün kainat onundur.’”

İmam Şafiî her hasta olduğunda talebelerinden birini Seyyîde-î Nefîse’ye yollar ve onun duası bereketiyle iyileşir... Ölüm hastalığında ise Seyyîde-î Nefise İmam için:

“Yüce ALLAH ona çok rahmet eylesin!” der.

Ve İmam anlar ki bu hastalıktan kurtuluş yoktur. Cenazesinde Seyyîde-î Nefîse’nin de bulunmasını vasiyet eder ve Hakk’a yürür. Fakat Seyyîde-î Nefise çok takatsizdir. O nedenle İmam Şafiî’nin cenazesi onun bulunduğu yere getirilir.

Seyyîde-i Nefise cemaatin en gerisinde durup, cenaze namazına iştirak eder.

Seyyîde-î Nefise’nin Mısır’daki komşusu bir yahudi ailesidir. Bu ailenin yürüyemeyen sakat bir kızları vardır. Bir gün kız Seyyîde’ye emanet edilir. Namaza durmuş olan Seyyîde’nin bıraktığı, leğen içindeki abdest suyu, sakat yahudi kızın zihninde bir şimşek çakmasına neden olur. Sürünerek leğene yaklaşır ve Seyyîde’nin abdest suyunu sakat ayaklarına sürer. Ve ALLAH’ın izniyle hiçbir şeyi yokmuş gibi ayağa kalkar. Ailesiyle beraber Müslüman olur. Olay, hızla yayılır... Bütün Mısır Seyyide’nin eteğine koşar.

Bir kadın huzuruna gelip, düşman elinde esir bulunan oğlunun kurtuluşu için duasını ister. Seyyîde dua eder. Kadın, aynı gün akşam saatlerinde, evinin kapısının çalındığını duyar. Kapıyı açtığında görür ki oğlu sapa sağlam karşısındadır.

Heyecandan bayılacak gibi olur. Var gücüyle oğlunu kucaklarken bir yandan da bu işin nasıl olduğunu sorar. Cevap o işin nasıl olabildiğinin açık anlatımıdır:

“Bugün akşam olup, hava kararınca, bir elin zincirimi çözdüğünü gördüm ve karanlıktan gelen bir ses:

‘Onu götürün! Nefise bt. Hasan onun hakkında şefaattti.’ dedi ve kendimi evin kapısında buldum!”

Nil nehri zamanı geçmiş olmasına rağmen hala kabarmamıştır. Milyonlarca Mısırlı endişe içindedir. Böyle gider ve o yıl nehir taşmazsa arkadan büyük bir kıtlık gelecek ve sayısız insan da açlıktan ölecektir.

Halk, yana yakıla Seyyîde'nin kapısına yığılır:

"Ey Peygamber (O'na Binler Selam) soyu! Medet!", derler.

Seyyîde onlara başörtüsünü vererek, nehre atmalarını söyler. Ve Nil bir kaç gün içinde olması gereken seviyeye yükselir...

Devrin emiri zalimdir. Halkından birini kendisine işkence etmek için aratır. Mazlum, Seyyîde'ye sığınır, dua ister. Seyyîde, çaresiz mazlumu eli boş çevirmez:

"ALLAH seni zalimlerin gözünden saklasın!", der. Dua eder.

Ve kaçak mazlum kısa bir süre sonra yakalanır. Zalimin huzuruna çıkartılır.

Fakat emir şaşkındır. Askerlerine:

"Hani nerede o adam?", der. "Göremiyorum!"

Ve anlaşılır ki mazlum Seyyîde'nin duasının koruması altındadır.

Bu arada emirin zalimliği de ispatlanmış olur. Zalim bu açık ispat karşısında dize gelir tevbe eder. Himmetiyle sebep olduğu için de Seyyîde'ye şükran olarak yüzbin gümüş lira gönderir. Seyyîde, yüz bin gümüşün hepsini aynı gün Kahire'nin fakirlerine dağıtır. Hizmetçisi ise kendileri için hiçbir şey ayırmamasına içerler:

"Biz de muhtacız, fakiriz. Hiç olmazsa akşama iftarlık için bir şeyler ayırsaydın", der.

Seyyîde'nin cevabı, onun gibi olmanın nasıl olduğundan bir nişanedir:

"Benim kendi elimle işlediğim bir örgü vardır. Onu götür, sat ve iftarlık al!"

Dört yetim kız sahibi fakir bir anne... Tek geçim vasıtaları yün iğirip, iplik yapmak ve pazarda satmak. Anne kızlarıyla beraber bir hafta boyunca iğirdiği iplik yumağı koltuğunun altında pazara giderken, nerden çıktığı anlaşılmayan bir kartalın hücumuna uğrar ve kartal iplik yumağını kaptığı gibi gözden yiter, gider.

Yetimlerinin aç kalacağı düşüncesiyle içi yanan fakir anne ise iki gözü göz yaşı seli halinde Seyyîde'nin kapısına dayanır.

"Ey sultanım! Himmet!", der. Seyyîde bu acıklı manzaranın kabarttığı yüreği ile el açar, duaya durur:

"Ey yüce ve güçlü olan ALLAH'ım! Ey her şey elinde olan ve emrine boyun eğmiş bulunan Rabbim! Bu zavallı kulunun zararını gider. Çünkü onun Senden başka hiç bir sığınağı ve dayanağı yoktur. Ve hiç şüphesiz ki Sen, her şeye gücü yetensin!"

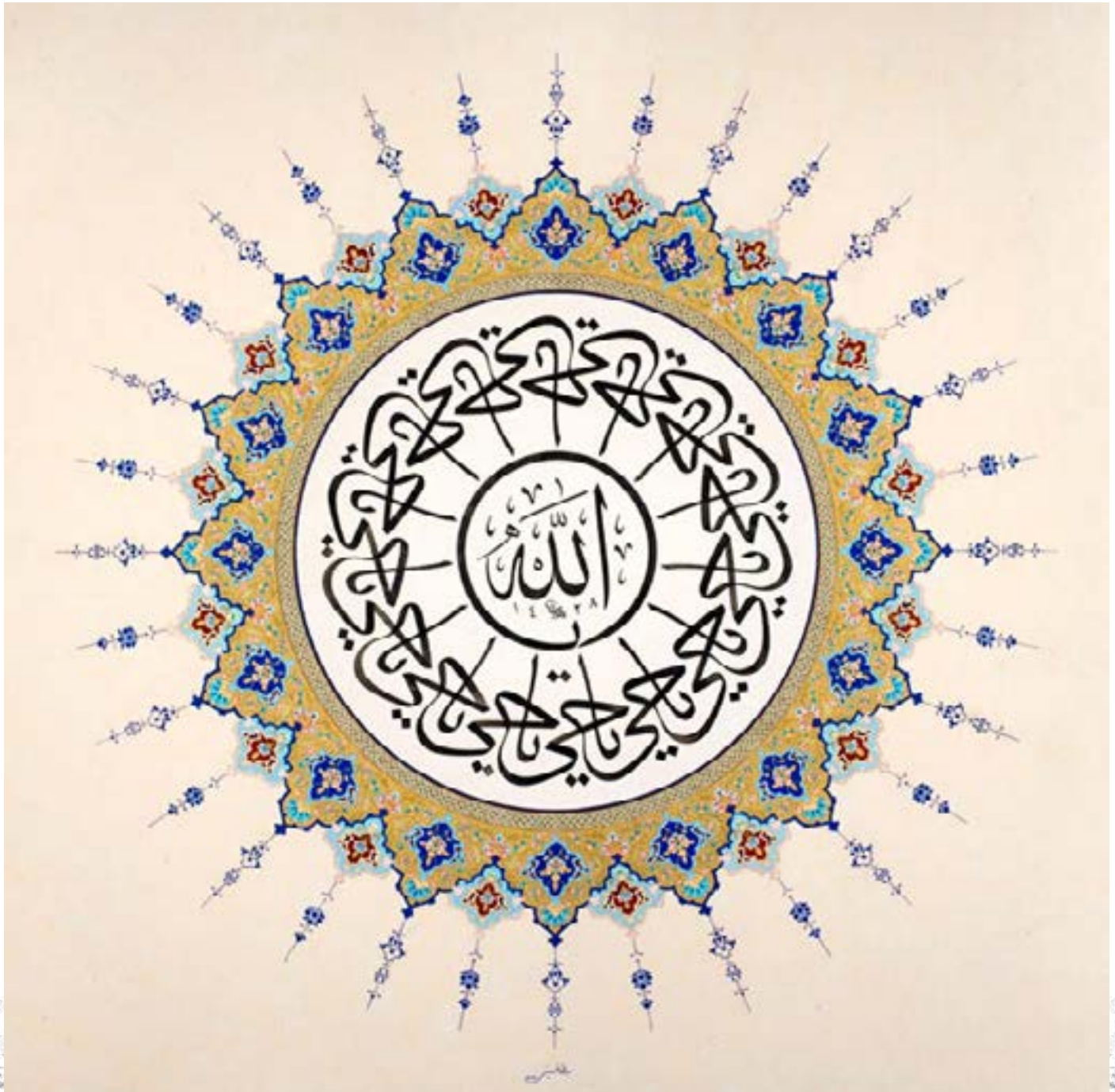
Sonra da tevekkülle kadına:

"Otur ve bekle!", der. Aradan bir-kaç saat geçmiştir ki Seyyîde-i nefise'nin huzuruna bir grup gemici varır. Gemiciler heyecan içindedir. Nefes nefese Seyyîde'ye yaşadıkları garip bir olayı anlatırlar:

"Gemimiz şehre yaklaştığında geminin dibi delindi, içeriye hızla su dolmaya başladı. Ne yaptıysak çare olmadı. Kısa sürede batacağımızı anladık. Çaresiz ölümü beklemeye koyulmuş iken aniden havada bir kartal belirdi ve pençelerinde tuttuğu bir ip yumağını deliğin üzerine bıraktı. Yumak, tam da delik büyüklüğündeydi ve biz de onu deliğe sıkıştırdık bu sayede şimdi hepimiz hayattayız. Ve ALLAH'ın bu lütfunun şükrü olarak ta sana beş yüz altın lira getirdik. Al bunu ve dilediğin gibi dağıt!"

Olay, Seyyîde'yi ağlatır:

"Ey ALLAH'ım!", der, "Sen kullarına karşı ne kadar lütufkarsın."



Sonra da yanında oturmakta olan yetimler anasına döner:

"Sen o ipliği kaç paraya satacaktın?"

"En fazla yirmi gümüş liraya."

"Bak, ALLAH sana o yirmi gümüş yerine ne kadar ihsan etti!"

Seyyîde beş yüz altın lirayı kadının önüne koyar.

Gök delinmişçesine yağmur yağmaktadır. Hizmetçi Cevhere Seyyîde'ye abdest suyu getirmek üzere elinde bir testi ile çeşmeye gider. Ve çeşme de evden bir hayli uzaktadır. Gidiş dönüş, yağmur suyu Cevhere'nin üzerinden ve ayaklarının altından sel olup aktığı halde görülür ki hizmetçi eve döndüğü zaman her tarafı kupkurudur.

Seyyîde-î Nefise hayattayken kendi mezarını evinin önünde hazırlamıştır. Elleriyle kazarak... Ve ölünceye kadar da o mezarın içinde tam 6.000 hatim indirmiştir.

Ve en sonunda kavuşma vakti gelir. Seyyîde, o gün de oruçludur. Son anlarında çevresinde bulunanlar orucunu bozmasını ve biraz su içmesini söylerler. O acı acı tebessüm eder:

"Otuz seneden beridir", der "ALLAH'a oruçlu olarak kavuşabilmek için aralıksız oruç tuttum! Şimdi mi bozacağım?"

Başlar sessizce öne eğilir.

Tam En'am Suresi'nin 127. ayeti okunurken Seyyîde, emanetini sahibine iade eder:

"Rableri katında esenlik yurdu onlarındır. Yaptıkları güzel işlerden dolayı O, onların dostudur."

Bütün Mısır boşalır ve Seyyîde'nin cenazesinde hazır bulunur. Mahşeri bir hal yaşanır. Kocası Seyyîde'nin cenazesini Medine'ye, "Baki" kabristanına götürmek ister. Yüzbinlerce Mısır'lı ağlayarak ayaklarına kapanırlar:

"Ne olursun! Bizi sultanımızdan ayırma!", derler.

Ve aynı gece, Seyyîde'nin büyük dedesi, alemlerin övünç sebebi Hz. Muhammed (O'na Binler Selam) rüyasında Seyyîde'nin kocasına hitap eder, son noktayı koyar:

"Mısır halkının ricasını kırma! Çünkü Nefise'nin bereketiyle onların üzerine rahmet inmektedir!"

Seyyîde Mısırda kalır.

Türbesi, bu güne kadar milyonlarca mü'minin ve bilhassa gözünden dertli olanlann sığınağı olur.

BÜRDE ES-SARÎMÎYYE (ALLAH O'ndan Razı Olsun)

Tabiin döneminin kadın ulularından... Basralı... Hasan-ı Basri'nin çağdaşı... ALLAH aşkı ve korkusuyla gözünün yaşı hiç kesilmemiş bir hanım, mânâ aleminin eri, yiğidi...

Kendisine:

"Nasıl sabahladın?", diye sorarlar. O:

"Yabancı bir ülkede dualarımızın kabul olunmasını bekleyen garip misafirler gibi sabahladık." diye cevap verir.

Hasan-ı Basri'yi uyarırlar:

"Şurada", derler "Bürde adında bir hanım var, ağlamaktan gözlerini kaybetti. Ona söylesen de bu kadar ağlamasa..."

Hasan, Bürde'nin yanına varır:

"Ey Bürde!", der, "Bedeninin senin üzerinde hakkı vardır, gözlerinin senin üzerinde hakkı vardır..."

Bürde'nin cevabı ise sözü kesip, atan cinstendir.

"Ey Hasan! Eğer cennet ehlinden olacaksam Yüce ALLAH bana hayırlı bir göz verecektir. Yok eğer ateş ehlinden olacaksam, ALLAH bu gözlerimi şimdiden mahvetsin."

Devrinin mânâ ulularından Süfyan-ı Sevri onun için:

"Şu kadınlar içinde Bürde'den daha samimi ibadet edeni yoktur.", der, "Ağlamaktan gözleri kör oldu."

Bürde, gece olduğunda hüzünlü bir sesle:

"Herkes sevdiği ile beraber... Ben de Seninleyim ey Sevgili!" der ve sonra namaza başlar.

LÜBÂBE EL-MÜTEABBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Kudüslüdür. "ALLAH'ı Bilmek" (Marifetullah) ilmi ile ünlüdür.

Hacc'ca gitmek isteyen bir mü'min kendisine sorar:

"Kâbe-i Mükerrerme'de nasıl dua edeyim?"

"De ki: 'ALLAH'ım! Benden razı ol ve beni Kendinden razı kıl!"

"ALLAH'ı Bilmek" (Marifetullah), O'nu sevmemi (Muhabbetullah) sağlar; O'nu sevmek O'na karşı şevk duymamı sağlar; O'na karşı şevk duymak O'nunla yalnız kalmak (ûns) istememi sağlar ve O'nunla yalnız kalmak ta O'nun hizmeti ve rızası doğrultusunda sürekliliği sağlar."

"Nefsimi ne kadar inkâr edersem kendimi o kadar rahat hissediyorum. Dolayısıyla ne zaman insanlarla beraber olmaktan yorulsam, ALLAH'ı zikrederek dinleniyorum. Ve ne zaman insanlarla konuşmak beni yorsa, ALLAH'a ibadet ve dinine hizmet ederek dinleniyorum."

"ALLAH'ı bildikten sonra, O'nun beni, Kendisinden başka bir şeyle meşgul görmesinden utanırım."

HAFSA BT. SÎRÎN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Ünlü fıkıh alimi ve rüya tabircisi İbn Sîrîn'nin kızkardeşi. Babaları Sîrîn ise Efendimiz'in (O'na Binler Selam) hizmetçisi Enes b. Mâlik'in (ALLAH O'ndan Razi Olsun) kölesi.

Hafsa en az ibadeti kadar fıkıh ilmiyle de ünlüdür. Çağdaşı Mehdî b. Meymun anlatıyor:

"Hafsa, fıkhıta da çok derinleşmişti...Bazen kardeşi İbn Sîrîn'in bile altından kalkamadığı sorunları çözerdi. Özellikle Kur'an kıraati konusundaki bilgisine kimse sahip değildi."

Hişam anlatıyor:

"İbn Sîrîn, Kur'an kıraati ile ilgili çözemediği bir sorunla karşılaştığında insanları Hafsa'ya yönlendirir ve:

"Gidin, Hafsa'ya sorun. Bakın bakalım nasıl okuyor?", derdi.

Hafsa bt. Sîrîn, aynı zamanda bir hadis ravisi ve alimidir de...

Hafsa en az ilmi kadar takvasıyla da ünlüdür. Âsım el-Ahval anlatıyor: "Hafsa'nın yanına her girdiğimizde cilbâbını başına çekip, yüzünü de örterdi. Halbuki o zamanlar son derece yaşlı bir kadındı. Biz onun bu davranışlarına hayret ederek: "ALLAH sana merhamet eylesin! 'Bir nikah ümidi beslemeyen, çocuktan kesilmiş yaşlı kadınların, zinetlerini göstermeksizin dış elbiselerini çıkarmalarında kendilerine bir vebal yoktur.' ayetini okur ve 'Bu ayetteki dış elbiseden kastedilen senin giydiğin cilbaptır.' derdik. O ise bizim bu takılmamıza şöyle karşılık verirdi, 'Ayetin devamını da okuyun öyleyse.' Ve biz okurduk:

'Yine de iffetli olmaları kendileri için daha hayırlıdır. ALLAH, işitendir, bilendir.' (24/Nûr:60). O, şöyle devam ederdi: 'İşte! Ayetin son kısmı benim cilbab örtmemin gerekçesidir.'

Her ana gibi Hafsa'nın ruhunda da oğlu Huzeyl'in çok özel bir yeri vardır. Kendi anlatımıyla:

Ben oğluma bakarak tarifi imkânsız bir sevinç duyardım. Adeta içim aydınlanırdı. O da bana karşı o denli duyarlı idi ki, yazın topladığı odunları kırıp, düzgünce yığar ve kolay yakılabilmeleri için dikkatle ayırıp, küçültürdü. Kış gelince de ocağı, namaza durduğum yerin hemen arkasına kurar ve ben namaz kılarken o da oturup, ateşi yakardı. Odunları o kadar güzel yarmış olurdu ki, yanarken hiç duman çıkmaz, ocağın ne sıcaklığı ne de kokusu bana hiçbir sıkıntı vermezdi.

Ve bu oğlumu kaybettiğim zaman, ALLAH'ın bana verdiği sabır sayesinde dayandım, O'na isyan etmedim. Fakat gelip boğazıma tıkanan bir gam, bir kederim de vardı ki, onu da bir türlü aşamıyor, üstümden atamıyordum. Tâ ki bir gece Kur'an okurken gözüm şu ayetlere takılıncaya kadar: 'ALLAH'ın ahdini az bir karşılığa değiştirmeyin. Eğer anlayan kimseler iseniz, şüphesiz ALLAH katında olan, sizin için daha hayırlıdır.'

'Sizin yanınızda bulunan tükenir. ALLAH katında bulunan ise kalıcıdır. Biz sabredenlerin karşılığını yaptıklarının en güzeliyle vereceğiz.' (16/Nahl:95-96)

Bu ayetleri defalarca okudum, işte ondan sonradır ki boğazımdaki ağırlık kayboldu. İçimdeki hüznün dağıldı."

Hafsa her gece Kur'an'ın yarısını okuyan, sadece bayram ve teşrik günlerinde yeyip, senenin geri kalan bütünü oruçlu geçiren bir ALLAH Dostu'dur. Ve onun bu tahammül edilmez, tekrar edilmez ibadet hayatı bazıları Hafsa hakkında su-i zanna sevkeder:

"Acaba," derler "kimsenin bilmediği çok büyük bir günahı mı var ki, kendisini helak edercesine ibadet ediyor?"

Bunlardan birisi de Hafsa'nın cariyesidir. Ona:
"Hanımefendi'ni nasıl bilirsin?" diye sorduklarında, cariyeye:
"Gerçekten salih bir kadın! Ama galiba büyük bir günahı var ki, bütün gece uyumadan ağlayıp, namaz kılıyor!"
Hafsa bt. Sîrîn, sıradan insanların anlayamayacağı bir manevi ufku sahibidir.

Çağdaşı Hişam onun gece halini ve ibadetini şu sözlerle anlatacaktır:
"Belki geceleri evinde kandil yanıyordu ama kandil sönsen bile bütün ev yine de Hafsa'nın saçtığı nûr ile apaydınlık olurdu. Sabaha kadar bedeninden nûr fışkırdı."

Hafsa, ölümü hiç unutmaz. Ne kendine ne de çevresi ne...Kefenini hep yanında taşır. Hacc'ca gittiğinde kefeniyle ihramlanır ve her sene Ramazan'ın son on gününü hep kefenine sarınarak geçirir.
90 yaşındadır...Sene Hicri 101...Hafsa, Hakk'a yürür...O sene tam bir manevi hasat yaşanır...Aynı yıl içinde Hafsa'nın yanısıra Muâze el-Adeviyye, Büşeyr b. Yesâr ve Ömer b. Abdülaziz de (ALLAH Onlardan Razi Olsun)...

MERYEM EL-BASRİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Rabia el-Adeviyye'nin talebesi..Mânâyı ve ALLAH aşkını ondan öğrenir... Basra'da yaşar...

Her yerde ALLAH sevgisini anlatır ve çoğu zaman anlattığı şeyin hali ile bayılır, kendinden geçer...

Meryem'deki ALLAH sevgisi Celâl'den daha çok Cemâl ve lütuf boyutludur. Gecenin başında namaza durur ve en çok ta şu ayeti okur:
"ALLAH kullarına lütufkardır. Dilediğini rızıklandırır." (42/Şûra:19)

Ve Rabbine karşı tevekkülle doludur:
"Şu ayeti duyduğumdan bu yana ne rızıkım kesilecek korkusu duydum ne de rızık için gereğinden fazla yoruldum:
'Gökyüzünde rızığınız ve size vadedilen şeyler var.'" (51/Zariyat:22)

Meryem el-Basriyye'nin vefatı da yaşamı gibi olur. ALLAH aşkına dair bir konuşmayı dinlerken cezbe haline girer ve o haldeyken Hakk'a yürür.

ÜMMÜ SÜFYÂN-I SEVRÎ (Süfyân-ı Sevrî'nin Annesi) (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hakkında bilgimiz azdır. Sadece, Tabîin devrinin ulu ALLAH Dostu ve Âlimi Süfyân-ı Sevrî'nin annesi olduğunu, oğlunun, özellikle manevi terbiyesinde çok ciddi bir paya sahip bulunduğunu biliyoruz.

Bu gerçek ve sahip olduğu hikmetin derinliği oğlu Süfyân'a yaptığı şu öğütten de belli:

"Ey oğlum! Sen ilim sahibi olmaya çalış! Ben, gerekirse yün eğirerek, iplik satarak, geçimimizi sağlarım. Sen sakın ilim yolundan ayrılma!

Ey oğlum! İlim adına on cümle yazdığın zaman bak kendine! Yürüyüşünde, oturduğunda, kalkışında, konuşmada bir değişme var mı? Eğer ilim sende hayra doğru bir değişikliğe yol açmamışsa sana faydası da, zararı da olmayan boş bir işle uğraşıyorsun demektir!"

UBEYDE BT. EBÛ KÜLLAB (Ebû Küllab kızı Ubeyde) (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Rabia el-Adeviyye'nin çağdaşıdır. Hicri II. asrın Basralı Hakk Dostları'ndan...

Kırk sene boyunca ALLAH aşkı ve korkusuyla ağlar ve sonunda gözlerini kaybeder.

Gerçek takva ve marifet insanını şu sözlerle tanımlar:

"Kim takva ve marifetini hakkıyla yaparsa o kişi için Rabbine ulaşmak ve O'na kavuşmaktan daha çok hoş gidecek bir şey olmaz."

Bütün geceleri kıyamda geçirir...

Ünlü Rabia el-Adeviyye bile onun için:

"Cennette onun derecesinin benden yüksek olduğunu gördüm" der. İnsanlar:

"Ama sen bizim gözümüzde daha değerlisin!" dediklerinde ise, Rabia:

"O, dünyada olup-biten hiçbir şeyden tasalanmadı. O dereceye ulaşması da bunun sayesinde oldu." diye cevap verir.

UFEYRE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

İlk dönemin hanım erenlerinden.

Sordular:

"Duyduğumuza göre geceleri uyumuyor muşsun?"

O cevaplar:

"Uyumayı isterim ama gücüm yetmez: Gece gündüz uyumayan gözetleyicileri olan biri nasıl uyuyabilir ki?"

Soruyu soran ağlamaya başlar:

"Ben ayrı bir dünyadayım, bu kadın ayrı bir dünyada!"

Bir grup salih insan ziyaretine gider ve kendisinden hayır dua ister. Ufeyre:

"Eğer günahkârların dilsiz olmaları gerekseydi bu ihtiyar hiçbir söz söyleyemezdi. Fakat dua etmek sünnet-i seniyyedir."

Arkadaşlarından biri:

"Gören birinin gözlerini kaybetmesi ne acı!", der. Ufeyre'nin verdiği cevap ise gönül gözünün ne kadar aydınlık olduğunu bildirir:

"ALLAH'a yemin olsun ki, kalp körlüğü, göz körlüğünden binlerce kez daha kötüdür. Ben Yüce ALLAH'ın vücudumun bütün organlarını almasına karşılık bana sevgisini vermesine razıyım. ALLAH'a yemin olsun ki, O, artık bana sevgisini verdi ve bende hiçbir acı bırakmadı. Keşke şimdiye kadar isyan ettiğim bütün acılara itaat etseydim."

Sordular:

"Bu kadar uzun ağlamalar sende hiç bıkkınlık uyandırmıyor mu?"

O, cevapladı:

"Nasıl bıılır? Her dertten bir şifa çıkaran Şifa Sahibi'nden nasıl bıılır?"

REYHANE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Rabia el-Adeviyye'nin çağdaşı...Şa'vâne'nin hemşehrisi...O da Übüle'den...Rabia'nın sohbet arkadaşı...O da kırk yıl boyunca başını göğe hiç kaldırmadan yaşamışlardan... Zahide...Hep cezbe halinde olup üstü-başı perişan bulunduğundan ötürü de ünvanı "Valihe"(Deli)

Gündüzleri yemez, geceleri de uyumaz. Bu haline bakıp:

"Nefsine eziyet ediyorsun!" diyenlere;

"Hiç de öyle değil!", der, "Gecenin uykusunu gündüze, gündüzün yemeğini de geceye devrettim. Hepsi bu!"

Devrinin ALLAH Dostları'ndan Salih Mürri ile yolda karşılaşır. Salih, Reyhane'yi:

"Merhaba!" diyerek, selamlar.

Reyhane ise, ki aklında sürekli sadece ALLAH vardır. Onu bir dörtlük ile cevaplar:

"Ey Rab! Zâtının hakkı için bana azap etme,
Ben en hayırlı yurda geçerek kurtulmak istiyorum
Sen iyilerin dostu ve komşusu
Sen olmadan mezarın tadı olur mu?"

ÂİŞE BT. EBU OSMAN EN-NİSÂBURÎ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Dualarının kabul edilmesiyle ünlü...Nisâbur'un Hakk Dostlarından... Hakk Yolunu çok değerli prensiplerle aydınlatır...İşte birkaçı...

"Bir insana kavuştum diye sevinme. Kendisinden ayrı düştüğüne de üzülme. Asıl ALLAH'ın rızasına kavuşmuş isen ona sevin ve ALLAH'ın rızasından ayrı düşmüş isen ona üzül!"

"Kulları küçük gören, onlarla alay eden kimse, Rabbini tanımayan kimse-dir. Yaradani seven, O'nun sanatından meydana gelmiş olan yaratılmışları da sever!"

"Tek başına kaldığı zaman, yabancılık ve gariplik duygusu yaşayan kişi, henüz Rabbi ile tam bir yakınlık kuramamış demektir."

Aişe bt. Ebu Osman, Hicri 346'da Hakk'a yürür...

EMETÜ'L-CELÎL (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Mânâ erleri velayetin ne demek olduğu hakkında ihtilafa düşerler. Biri:

"Bir kul velayet sahibi olmuşsa, din ve dünya adına ne istiyorsa elde eder.", der. Bir başkası:

"Veli kul isyan nedir bilmez, dünyadan istediklerini de himmet ve çalışmayla değil sadece istemekle elde eder." görüşünü savunur. Diğer biri ise:

"Veli, dua ettiği anda istediği kabul olandır." iddiasını ileri sürer. Ve başka bazıları da:

“Velayete ulaşmış olan bir kul, dünyadan kesinlikle hiç bir şey istemez, çünkü böyle yaptığı takdirde ahiretteki hakkını kaybeder, “derler. İşin içinden çıkamazlar ve en sonunda sorunu Emetü’l- Celil’e götürmeye kararlaşırlar. Emetü’l-Celîl, ibadetten adeta nur yumağı haline gelmiş bir mânâ sultanıdır. Misafirlerini içeri buyur eder, anlatılanları sessizce dinler. Ve sonunda konuşur:

“Veli olan kişinin yaşadığı anlar, dünya ile eğlendiği anlardır. Velinin dünyaya ihtiyacı yoktur. Kim bir velinin Yüce ALLAH’tan başka bir şeye himmet ve gayret gösterdiğini söylüyorsa ona inanmayın.”
Emetü’l-Celîl’in evi hıçkırığa boğulur.

MAVERDİYYE (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Basra’nın Hakk Dostlarından. 50 yıl boyunca sürekli oruç tutar. Bütün geceleri ibadet ile geçer. Nefsini terbiye için ekmek, hurma ve kuru üzüm yemez. Gıdası ekmek kırıntılarına karıştırılmış öğütülmüş bakla olur. Vaazları, dinleyenlerin kalplerini ürpertir. Cenazesine bütün bir Basra halkı katılır. Maverdiyye Hicri 466 yılında Hakk’a yürür...

MUDGA, MUHHA VE ZÜBDE (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Üçü de ünlü veli Bişr-i Hafî’nin kızkardeşidir. En büyükleri Mudga’dır... Bişr’in de ablası...Vefatı Bişr’i hüzne boğar, onun hakkında: “Bazı hikmetli kitaplarda okumuştum. Kul, Rabbine hizmette kusur ederse ALLAH onun çok sevdiği bir dostunu çekip almış. Mudga da benim dünyadaki en iyi arkadaşım.”
“Takvâyı ve sâlih bir kul olmayı Mudga’dan öğrendim. Bilin ki vera benim ablamdır. O, başkaları tarafından yapılmış hiçbir şeyi yemedi.Haram ve helal konusunda çok titizdi.”
Mudga, Hicri 226 yılında Hakk’a yürüdü.

Muhha, Ahmet b. Hanbel’in talebesidir. Hocasına sorduğu sorular sürekli vera, takvâ ve salih amel hakkındadır. Ve Ahmet b. Hanbel de Muhha’nın zühd ve takvasının hayranıdır.

Zübde'den ise şu söz rivayet edilmiştir:

"Kulu en çok etkileyen kötülük kendi işlediği günahlardır. Onu rahatlatacak ve hafifletecek amel ise tevbe etmesidir. Anlamıyorum niçin en güzel şey aracılığıyla en kötü ve en ağır amelleri başından savmıyor."

HAKİME EL-MEKKÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Kureyş'in Mahzumoğullarındandır...Mekkelidir...Kâ be'ye aşık bir Mekkeli... Kabe'nin kapısı açık olup ta içi görününce Hakîme kendini tutamaz ve yavrusu ölmüş bir ceylan gibi gözyaşı döker. Sonra da bayılır. Zorda kalmadıkça Harem'den ayrılmaz.

Birgün zorunlu bir işi nedeniyle Mekke'ye iner, akşam geri döndüğünde ise tanıdığı bir kadın:

"Ah Hakîme", der, "bugün Rabbinin evinin kapısı açıldı. İnsanlar bölük bölük içeri girip namaz kıldılar, dua ettiler. Keşke sen de burada olsaydın!" Hakîme bir çığlık atarak, olduğu yere yığılır ve bir daha kalkamaz.

KERİME BT. SİRİN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Kerîme, daha önce sözü geçen Hakk Dostu Hafs'nın kız kardeşidir.

15 senesini namaza tahsis ettiği bir odada geçirir. Sadece zorunlu ihtiyaçları için dışarı çıkar.

MÜ'MİNE BT. BUHLÜL (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri 3.asrın ALLAH Dostları'ndan...Şamlı... Sünnet bilinciyle öne çıkar; Ve "Bu manevi dereceye nasıl ulaştın?" diye soranlara da: "ALLAH'ın emirlerine uymak, ALLAH'ın Elçi'sinin sünnetini yaşamak, Müslümanların hukukuna saygı duymak, salih ve doğru kimselerin hizmetinde bulunmakla!" diye cevap verir.



Değerli sözlerinden bazıları:

"ALLAH'a yemin olsun ki nefse tatlı geleni engellemek gerekir."

"Benim kalbimi, her göz açıp kapamada ALLAH'ın nimetine şükredip etmediğim konusu meşgul ediyor."

"Gafil olan uyur ve kalkmaz; bir saat bile olsa ALLAH'ın zikriyle meşgul olmaz."

MENFÛSE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Gözyaşı çağlayan olan ALLAH Dostları'ndan:

"V'ALLAH'i gözlerimden kan gelinceye kadar ağlarım; Kim ağlamaya güç yetiremez ve nefsinden şüphe etmezse, Bâki olan ona rahmet etmez."

Bir-iki yaşlarındaki oğlu ölür...Menfuse onun başını göğsüne gömer ve şöyle der:

"Senin benden önce gitmen, benden sonraya kalmadan daha hayırlıdır... Ölümüne sabredip; isyan etmemem yine senin için hayırlıdır. Ne var ki ayrılığın benim için bir hasrettir. Hasretine dayanıp, sabrettiğim için ecir alırsam elbette ben de hayra kavuşurum"

Sonra da Amr b. Madikerib'in bir şiirini okur:

"Biz o topluluğuz ki, akmaz gözyaşımız,
Ölümüze...Çıksa da kamburumuz..."

ABÎDE BT. EBU KİLÂB (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Malik b. Dinar'ın talebesi...Basralı...Hicri I.asrın ALLAH Dostları'ndan...
Rabia el-Adeviyye'nin çağdaşı...

Birgün, bir Hakk aşğının:

"İnsanın tam takvâ halini bulması için, ona ALLAH'a kavuşmaktan daha sevimli gelen bir şey olmamalı!" dediğini duyar, olduğu yere düşüp, bayılır.

Onu yaşatan sadece ALLAH aşkıdır:

"Bu arzu benimle olduktan sonra, gündüzüm nasıl geçerse geçsin, gecem ne şekilde biterse bitsin, aldırış etmem." der.

MEYMÛNE ES-SEVDÂ (ALLAH O'ndan Razı Olsun)

Hicri I. asrın Hakk Sevdalılarından...Zenci...

Fudayl b.âiyad, Meymune'yi Abdülvahid B. Zeyd'den naklederek şöyle anlatır:

"Rabbime, üç gece boyunca bana cennetteki komşumu göstereyim diye yalvardım. Üçüncü gece bir ses:

"Ey Abdülvahid!", dedi, "Cennetteki dostun zenci Meymûne'dir..."

Ben:

"O şu an nerededir?" diye sordum. Aynı ses:

"Kûfe'de, filanca ailenin yanında!", diye cevap verdi. Sözü edilen yere gittim. Bana, Meymûne'nin meczup olduğunu ve bir koyun sürüsüne çobanlık yaptığını söylediler. Tepelere çıkıp, Meymûne'yi aramaya koyuldum.

Nihayet bir yerde buldum. Yanına vardım, namaz kılıyordu. Önünde yün bir cüppe duruyordu, cübbenin üzerinde de şu yazı vardı:

"Satılmaz ve satın alınmaz!"

Az ötede de koyunlar kurtlarla karışık olarak otliyordu. Hiç korkmadan... Ve hiçbir kurt ta koyunlara saldırmıyordu. Meymûne beni hissedince namazını kısa kesip, selam verdi. Sonra bana doğru:

"Ey Zeydoğlu geri dön!", dedi, "Buluşma vakti şimdi değil, çok sonra!"

Ben şaşkınlık içinde:

"ALLAH'ın rahmeti seni kuşatsın! Benim Zeydoğlu olduğumu nereden bildin?", dedim. O:

"Bilmiyor musun?" diye cevap verdi. "Ruhlar bölük bölüktür. Birbirleriyle önceden tanışanlar hemen kaynaşır. Soğuk olanlar ise hep çekişme içinde kalır."

"Bana öğüt verir misin?", dedim.

Tebessüm etti:

"Öğüt isteyen bir vaiz öyle mi? Çok ilginç! Ey Zeydoğlu! Dünyada bir nimete kavuşan insan aynı şeyi ikinci defa da isterse ALLAH ondan kendi sevgisini alır...Ve onun yerine de yakınlıktan sonra uzaklığı, dostluktan sonra da ayrılık ve yalnızlığı koyar."

Sonra, bir şiir okumaya başladı:

"Ey bir hesap peşinde koşup gelen vaiz!

Günahlardan vazgeçirip, duruyorsun,
Nehy ediyorsun ama sakatsın aslında,
İşte bu tuhaf çelişki değil mi?

Keşke daha önce düzeltsen hatanı,

Ya da hemen erkenden tevbe etsen!

O zaman "sevgilim" demenin bir anlamı olurdu!



Gayya kuyusuyla korkutur, kötülükten sakındırırısın.

Oysa sen günaha batmış biri değil misin?"

Meymûne'nin bu şiiri çok hoşuma gitti. Bir soru daha sordum:

"Şu kurtlarla koyunların kardeşliğinin sırrı nedir?"

O bana şu cevabı verdi:

"Ben Yüce Efendim'le aramı düzelttim, O da kurtlarla koyunların arasını düzeltti. Haydi, şimdi git yanımdan!"

ZECLE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri I. asrın velilerinden... Muaviye'nin azadlı cariyesi... İlim adamları Zecle'yi ziyaret edip, kendini ibadetle bu kadar yormamasını, nefesine karşı daha müsamahalı davranmasını söylerler ve Zecle'den şu cevabı alırlar: "Ben kim, ona yumuşak davranmak kim? Dünya hızlı geçen sayılı gündür. Bu gün bir şeyi kaçıran yarın onu bulamayacaktır. V'ALLAH'İ ey kardeşler, vücudum harap düşünceye kadar Rabbime ibadet edeceğim, hep oruç tutacağım. Kendimi bilişim, kalbimi kararttı, içime yara açtı! Keşke hiç kimsenin anmadığı biri olsaydım."

ÂMİNE-İ REMLİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri II. asrın Hakk Dostlarından... Kudüs yakınında, Remle kasabasından...

Bişr-i Hafi hastadır, Amine ziyaretine gider. Bişr'in yanında otururken de içeri Ahmed b. Hanbel girer. Amine hâl ve tavrından onun bir mânâ ulusu olduğunu anlayan İmam, Bişr'e dönerek:

"Ona söyler misin," der, "bizim için dua etsin!"

Amine bütün ciddiyetiyle ellerini açarak, En Yüce Dergâh'a yönelir:

"ALLAH'ım! Bişr ile Ahmed kulların cehennemden kurtulmak istiyorlarsa, onları kurtar! Ey merhamet edenlerin en merhametlisi!"

Ve o günün devamını Ahmed b. Hanbel şöyle anlatır:

"Akşam olmuştu... Uyur-uyanık bir şekilde yatıyordum. Gökten bir yaprak parçası tam önüme düştü... Üzerinde şunlar yazılıydı.

'Rahman ve Rahim olan ALLAH'ın adıyla... Biz, o arzu edileni yaptık ve katımızda daha üstün şeyler de var..."

ÜMMÜ HASSAN EL-KÛFÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Küfeli ALLAH Dostları'ndan... Hicri I. asrın sonu ile II. asrın başlarında yaşamış... Hakkında az şey biliniyor...

Devrin ünlü Hakk sevdalılarında Abdullah b. Mübarek:

"Süfyan-ı Sevri, Kûfe'de Ümmü Hasan isminde salih bir kadından söz etmişti. Beraberce ziyaretine gittik. Evinde, mefruşat olarak eski bir hasır parçasından başka bir şey yoktu. Süfyan-ı Sevri, Ümmü Hassan'a:

"Amcaoğullarından yardım istesen de durumunu biraz daha iyileştiren olmaz mı?", dedi. O, bize şu cevabı verdi: 'Ey Süfyan! Ben bütün kâinatın ve dünyanın sahibi olan ALLAH'tan böyle bir şey istemiyorum da hiç bir şeye gücü yetmeyen aciz insanlardan mı isteyeyim? Ey Süfyan! Ben bir an bile ALLAH'tan gafil olmak istemiyorum!' Bu sözleri duyunca Süfyan ağladı."

AİŞE EL-MEKÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Mekkeli... Hicri II. asrın sonu ile III. asrın başlarında yaşamış ALLAH Sevdalılarında... Fudayl b. İyad'ın talebesi... ALLAH ve mukaddesat karşısında edeb zirvesi...

Ebu Ubeyd el-Kasım b. Sellam, onunla olan bir hatırasını şöyle anlatır:

"Mekke'ye gitmiştim. Kâbe'nin karşısına geçip oturdum. Galiba ayak ayak üzerine atmıştım. Âişe el-Mekkiyye beni o şekilde görünce yanıma geldi ve bana şunları söyledi:

'Ey Abdullah! Senin bir de âlim olduğunu söylerler, Kabe'ye karşı edepli otur! Eğer edebe dikkat etmezsen adını Divan-ı Kurb'dan silerler!'"

(Divan-ı Kurb: ALLAH'a ve Elçisi'ne (O'na Binler Selam) yakın olanlar...)

AMRÂ HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Gece Âmra hatun yataktan kalkarken kocasını da şu sözlerle uyandırır: "Ey adam, kalk artık! Gece gitti, gün açılacak. Oysa bizim önümüzde uzun bir yol, bohçamızda ise azıcık bir azık var! Salihler kervanı kalkıp gitti, biz geride kaldık."

Gözlerinden rahatsızdır. Kendisine:

"Nasılsın?" dediklerinde, cevabı şu olur:

"Kalbimin ağrısı, gözlerimin ağrısından daha şiddetlidir."

ACREDE EL-ÂMIYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Reca b. Müslim el-Abdi anlatıyor:

"Bazen Acrede el-Âmiye'nin evine giderdik. O, gece boyu namaz kıları. Seher vakti yaklaşınca da hüzün dolu bir sesle şöyle inlerdi:

'Akşamın karanlığından seherin alaca vaktine kadar abidler Sana yalvarıyor, Senin rahmetine ve lütfuna ulaşmak için yarış ediyor! Ey Rab! Sadece Sen'den isterim, Sen'den başkasına yalvaramam. Beni, Sana en yakın olanlardan eyle! Beni Salih kullarının arasına kat! Sen ki cömertlerin en cömerdisin... Şefkatlilerin en şefkatlisi... Yücelerin en yücesi... Ey Kerîm! Dualarımı kabul et!'

Bu duadan sonra secdeye varır ve şafak sökene kadar da secdeden kalmazdı. Acrede 30 yıl boyunca her gecesini böyle geçirdi."

Bir yakını ise Acrede'yi şöyle anlatır:

"Onu bir bayram günü gördüm. Üzerinde yünden dokunmuş bir elbise, peçe ve atkı vardı. Dikkatle baktım. Kupkuruydu, bir deri bir kemik kalmıştı. Öğrendim ki 60 senedir oruçluymuş."

"Geceleyin biraz uyusan iyi olmaz mı?" derler. Onun cevabı: "Ölüm düşüncesi beni uyutmuyor.", olur.

BAHRIYE EL-ÂBÎDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Kendine ait özel bir zikir meclisi kurar, vaaz verir. İbadette fani olmuş bir insandır... Bir hurma ile kırk gün oruç tuttuğu söylenir. Açlığa çok dayanıklıdır. Konuşunca hem ağlar, hem ağlatır:

"Hamım, olgunlaşamadım! Senin kapına geldim! Beni bu halimle kabul et ALLAH'ım!"

Şu söz de onundur:

"Kalp, haram arzuları terk edince, ilme aşına olur. Bin ilim onu takip eder, başına gelen her şeye katlanır. ALLAH'a götüren her yolu yüklenmekten çekinmez."

EBU'L-HASEN EL-MEKKİ'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)



Mekke'de yaşar... Hicri IV. asrın Hakk Aşıklarındandır. Her sene bir kez babasının gönderebildiği 30 dirhemle yarı aç, yarı tok bir hayat yaşar... Babası da kendi gibi O'na dost olanlardandır. Baba Ebu'l-Hasen'in komşusu İbnu'r-Rivas anlatıyor:

"Hacc'ca niyetlenmişim. Ebu'l-Hasen'e bir isteği olup olmadığını sordum. Duasını istedim. Vedalaşırken elime bir paket tutuşturdu ve:

"Bunu Mekke'nin filanca mahallesinde oturan kızıma götür!", dedi.

Mekke'ye vardığımda o salih kadını

aramaya koyuldum. Herkes onu tanıyordu. İbadeti, zühdü ve öğütleriyle ünlüydü. İçimden bu salih kadına bir miktar yardım etmek isteği geçti fakat biliyordum ki bu salih insan babası haricinde hiç kimsenin yardımını kabul etmez. O nedenle babasının verdiği 30 dirheme 20 dirhem de ben ilave ettim. Sonra paraları 50 dirhem olarak ona teslim ettim. O, sordu: 'Babam nasıl, iyi mi?' Ben:

'Evet, iyidir!', dedim. Bunun üzerine:

'Yoksa dünya ehline karışıp, ALLAH'a olan bağını kopardı mı?' dedi. Ben:

'Hayır, yok öyle bir şey! Bunu da nereden çıkardın?', dedim. O, salih kadın benim cevabım üzerine:

'Peki! Bu paraların içine sen bir ilavede bulundun mu?' diye sordu. Ben, şaşkınlıkla:

'Evet!', dedim, 'Ama sen bunu nasıl anladın?'

'Babam, çok fakir olduğundan bana 30 dirhemden fazla gönderemezdi.

Zühd ve ibadet hayatını değiştirir de dünya ya meylederse ki o başka! O zaman da ben ondan hiçbir şey kabul etmezdim. Şimdi bu paraların hepsini geri al!' Ben: 'Niçin hepsini geri veriyorsun? Hiç olmazsa babanın gönderdiği 30 dirhemi al!', dedim. O:

'Eğer babamın gönderdiği 30 dirhemi tanıyabilseydim, alırdım. Ama şimdi paraların hepsi karışmış, o yüzden bu paradan hiçbir şey alamam!' diye cevap verdi.

Ben de çaresiz, 50 dirhemini hepsiyle Basra'ya geri döndüm. Ebu'l-Ha-
sen'e gittim. Ama o da parayı almadı:
'Bu dirhemlere seninkiler karışmış,' dedi, 'alamam!' Ben ortada şaşkın bir
biçimde kaldım:
'Peki, ben şimdi bu paraları ne yapayım?', dedim. O, bir süre düşündükten
sonra:
'En iyisi fakirlere dağıt!' diye cevap verdi.
Ben de öyle yaptım."

HÂTİM EL-ESAM'IN KARISI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

İsmi de dahil, özel hayatına dair hemen hiçbir şey bilinmiyor... Kocasını
Hâtim el-Esam (Ö.H.237) ünlü bir ALLAH Dostu'dur.
Bu hanımın mânâ derinliği tevekkül boyutundadır.
Rum topraklarında cihada giden Hâtim, hanımına ne kadar nafakaya ihti-
yacını sorar. O:
"Hayatımı idameye yetecek kadar!" diye cevap verir. Bunun üzerine
Hâtim:
"İyi ama", der, "senin hayatını idame ettirmek benim elimde değildir ki!"
Hanımını da:
"Peki benim rızıkım senin elinde mi ki?" cevabını verince Hâtim'e susmak
düşer.
Daha sonra komşusu olan bir kadın kendisine kocasının cihada giderken
ne kadar nafaka bıraktığını sorduğunda da ona:
"Hâtim de benim gibi bir rızık yiyendir. Rızık veren ise buradadır. Bir yere
gitmedi!" cevabını verir.

Kendisine:
"Nereden yiyorsun?" diyenlere, hep:
"Göklerin ve yerlerin hâzineleri ALLAH'ındır. Fakat münafıklar bunu anla-
mazlar." (63/Münafikun:7) ayetiyle cevap verir.

HABÎBE EL-ADEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Basralı ALLAH Dostları'ndan... Hakkındaki bilgimiz az...
Yatsıyı kıldıktan sonra:

"ALLAH'ım! Yıldızlar battı, gözler uyudu, krallar kapılarını kapadılar. Senin kapın ise açık! Her sevgili sevdiği ile baş başa! Ben de Senin huzurundayım!" diyerek gece ibadetlerine başlar ve seher vakti olunca da:
"Ey ALLAH'ım! İşte, gece döndü, gün doğacak! Keşke ibadetimin Tarafından kabul edildiğini bilsem de sevinsem!" diyerek o gecenin noktasını koyar.

HANSÂ BT. HADDAM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Yemenli... Hakkında az şey bildiklerimizden... 40 yılını oruçlu geçirir... Derisi kemiklerine yapışır... Ağlamaktan gözleri kör olur. Gece olduğunda bir yandan da hazin hazin Rabbine seslenir:
"Ey itaat edenlerin Sevgilisi! Daha ne zamana kadar itaatkâr kullarının yüzlerini toprakta saklayacaksın? Onları dirilt artık... Senin hak olan buluşma gününe yüzleri ak olarak gelsinler!"

HASENE EL-ÂBİDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Dünya nimetlerini öylesine terk etmiştir ki, evinde hiçbir eşya bulundurmaz, susadığında dereye gider, suyu da avucuyla içer. Bütün yaşamı gündüzleri oruç, geceleri de namazdan ibarettir. Bekârdır... Bir dostu kendisine evlenmesini teklif eder. Hasene'nin cevabı şu olur:
"Bana, hiçbir dünya işine bulaşmayan zahid bir adam bulursan kabul ederim. Ama öyle birini bulabileceğini düşünmüyorum. V'ALLAH'Î içimden dünyaya yönelmek ve dünya erkekleri ile nimetlenmek gelmiyor. Eğer ağlayan ve beni de ağlatan, oruç tutan ve bana da tavsiye eden, sadaka veren ve beni de teşvik eden birini bulursan ne âlâ! Aksi takdirde selâm olsun tüm erkeklerle!"

MİSKİNE ET-TAFÂVÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hakk Dostlarından Ammar er-Râhib, Miskîne'yi rüyasında gördüğünü anlatır:
"Ona:
'Merhaba ey Miskine, merhaba!' dedim.
'Ne diyorsun ey Ammar!' diye cevap verdi. 'Zavallı kadın Miskine gitti, yerine zengin bir sultan geldi!'

'Bu nasıl oldu?' diye sordum. Cevabı:

'İyi emredip, kötülükten yasaklamakta sebat etmek ve zikir halkalarını hiç kaçırmamak sayesinde!', oldu."

MÂCİDE EL-KUREYŞİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Kureyşlidir fakat ömrünü Bahreyn'de geçirir. İnce ruhlu ve hassastır. Ölüm bilinci çok gelişmiştir... Anlayışlı, sezisi kuvvetlidir...

"Gözüme çarpan her hareket, duyduğum her ses, attığım her adım, beni ölüme götürüyor sanıyorum... Hemen ölecekmişim gibi geliyor."

Gafil insanları uyandırmaya çalışır:

"Ey akli kısılar, ne kadar şaşkınsınız! Siz öyle bir evde yaşıyorsunuz ki gidişiniz çoktan ilan edildi! Gidenler, bir bir gidiyor... Kalanlar ise şaşkın, mühlete aldanıyor... Oysaki o mühlet birden kalkacak ve o zaman sizin haliniz ne olacak? Sanki yolcu siz değilsiniz de başkaları... Sanki göç emri siz den başkasına..."

İşin ciddiyetini duyurur:

"Ta'at ehli cennete ve Rahman'ın rızasına ulaştığı... Onlar bu rızayı ve cenneti kolay bulamadılar... Bu yolda bedenleri yoruldu, yağları eridi... Ve gözyaşları sel oldu da öylelikle buldular..."

"Onlar harama meyleden arzularının esiri oldular, güzel amelleri ihmal ettiler. Oysa gözlerini uhrevi gayelere dikip heveslerinden kopabilselerdi en ağır sandıkları güzel amel bile onlara hafif ve zevkli gelecekti. Müminlere ahireti düşünmek ve ahiret için çabalamak, meşguliyet olarak yeter."

MELİKE BT. MÜNKEDİR (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Mânâ sultanlığının yanı sıra müçtehitir... Kâbe'yi tavaf ederken:

"Seni tanımak için uzaklardan geldim! Bana marifetini ver! Şüphesiz ben Seni ancak marifetinle övebilirim." diye dua eder.

Aynı halde yaptığı bir diğer dua ise:

"Sana uzaktan geldim ve iyiliğini ümit ediyorum! Senin vereceğin iyiliğe erişeyim ki, diğer iyiliklere kayıtsız kalayım!"

Melike, Hicri 136 yılında Hakk'a yürür...

ZEHRA EL-VÂLİHE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hâli, üzerinde ateşten bir odun varmış da onu taşıyor gibidir. Yünden bir elbise giyer ve siyah bir örtüye bürünür... ALLAH sevgisiyle erimiş, bir deri bir kemik olmuştur. Halk, kendisini mecnune olarak bilir...

Zünnûn-i Mısri, onu şöyle anlatır:

"Kudüs vadilerinden birinde dolaşırken şöyle dua eden bir ses duydum:

'Ey sayılamayacak kadar çok olan nimetlerin sahibi! Ey cömertliğin ve ebediyetin sahibi! Kalbimin gözünü, büyüklüğünün bahçelerinde dolaşma ve azametinin tecellilerini seyretme imkânını vermekle sevindir.

Ey lütuf sahibi! Himmetimi ve kalbimin bu arzusunu lütfunun cömertliğine bağla! Ey şefkat sahibi! Heybet ve güzelliğinin hakkı için, beni Sana karşı kibirlenen ve isyana kalkanların yolundan uzak tut. Beni, bütün hallerinde Seni arayan ve Sana hizmet eden bir kul yap. Ey kalbimi nurlandıran ve arayışımın gayesi olan! Bana sahip ol!'

Sesin geldiği yöne doğru yürüdüm. Duanın sahibi bir kadındı. Üzerinde yünden bir entari, başında da siyah kıldan bir örtü vardı. İbadete zayıflamış, sevgiyle erimiş ve sevdıyla da yanmıştı. Kendisine selam verdim; selamımı ismimi söyleyerek aldı.

'Beni hiç görmediğin halde ismimi nasıl bildin?' dedim.

O:
'Sevgili kalbimin üzerinden körlük perdesini kaldırdı ve basiretimi aydınlattı, seni de bana O tanıttı.' diye cevap verdi. Ben:

'Duana devam et!' dedim.

'Ey güzelliğin sahibi! Sevgin, sabrımı tüketti ve hayata ısınamaz hale getirdi. Beni kurtar!' Sözümden sonra olduğu yere yığıldı. ALLAH duasını kabul etmiş ve ruhunu almıştı. Daha sonra gelip cenazesini götürülenlerin içinde annesini gördüm. Yaşlı ve dertli bir kadındı.

'Bu senin kızın mı?' diye sordum. O:

'Evet, kızım Zehra'dır.', diye cevap verdi ve ekledi. '20 senedir, çöllerde, yabarlarda dolaşırdı. Herkes onu deli zannederdi, hâlbuki o ALLAH aşkıyla yanıp tutuşurdu.'"

ÜMMÜ İBRAHİM (İBRAHİM'İN ANNESİ) (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Basralı ALLAH Dostları'ndan... Bir kaza sonucu ayağı kırılır, "geçmiş olsun"a gelenlere:

"Dünya musibetleri de olmasa, ahirete iflas etmiş zavallılar olarak gidecektik.", der.

ÜMMÜ OSMAN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hazreti Ömer'in torunu... Ölüm anında başını göğe diker:

"Ey azığım, ey her şeyim, ey ölürken ve yaşarken tek dayanağım olan Rabbim! Beni ölüm anında yalnız bırakma! Beni kabrimde garip eyleme!"

Daha sonrasını ise oğlu Osman şöyle anlatır:

"Her Cuma annemin mezarını ziyaret eder, Rabbimden onun ve mezarlıkta yatan diğerleri için bağışlanma dilerdim. Onu bir gece rüyamda gördüm: 'Anneciğim, nasılsın?' dedim. O, şu cevabı verdi: 'Oğlum! Ölümün şiddetli bir anı vardı fakat artık o geçti! Elhamdülillah, ben şimdi berzah alemindeyim. Etrafımızda reyhan çiçekleri, yastığımızda ise sündüs ve ipek var. Diriliş gününe kadar da hep böyle olacak!' Ben:

'Anneciğim benden bir dileğin var mı?' diye sordum. O: 'Var evladım!', dedi, 'Bizim ziyaretimizi hiç bırakma! Bizi duandan eksik etme! Sen, Cuma günleri ziyaret için yola çıktığında hemen müjdesini alıyoruz. Bana söyle diyorlar:

'Ey Ümmü Osman! Çocuğun yola çıktı, ziyaretine geliyor.'

'Öyle çok seviniyorum ki! Çevremdeki diğer ölülerde...'



NUKAYŞ BT. SALİM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Mekkeli... Hakkında az şey bildiğimiz ALLAH Dostları'ndan... Hacc esnasındaki duası ünlü...

"Ey yaratılmışların Efendisi! Sevgi ve dostluğun beni buralara sürükledi. Artık, Senin affını uman ve gazabından sakınan insanların makamındayım. Ey tevbe edenlerin Sevgilisi! Rahmetinle beni sar, bana kızma! Ey vermekle fakirleşmeyen! Ey nimetlerin Sahibi! Benim, Sana olan güvenimi arttır! Beni, Sana ulaştır. Okuduğum Kur'an ile beni bağışla ve cehennemden azad et! Gözlerimi Senin rızanla doyur!"

Arafat'ta vakfeye durduğunda ise:

"Ey yaratılmışların Efendisi! Beni günahlar kirletti, gözlerimi hüznle sürmeledim. Senin yüceliğine and olsun ki, beni ebediyen güldüren bir nimet bu dünyada yok! Benim sonum ne olacak, yurdum neresi olacak?"

Hacıların dua için ellerini kaldırdıklarını görünce:

"Ey Rabbim! Şu kulları Senin makamında toplayan Senin sevgindir. Ey gözlerimin nuru! Ey iyilerin gözlerinde tüten! Şu kulların Senin rahmetini umarak buraya geldiler. Onları affet!"

Her gecesi ibadetle doludur... Seher vakti olunca kocasına seslenir:

"Kalk artık! Yattığın yeter! Gece gitti, gündüz geldi... Yücelerin yıldızları yeryüzüne düşmeye başladı. Belki sana da gelir... İyiler kafilesi, yola revan oluyorlar... Sen hâlâ duru yorsun..."

Gusül abdesti alması gereken kişinin besmele çekmesinin caiz, Kur'an okumasının ise haram oluşunun hikmetini sorarlar. Umre'nin cevabı ALLAH aşkıyla çarpan bir sinenin sesidir:

"Besmele çekmek, Dostun ismini anmaktır. Dost ise, Dostunu anmaktan men edilmez."

TAHİYYE NUBİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Mısırlı... Hicri III. asrın Hakk Sevdalılarından. Hristiyan bir ailenin kızı olarak doğar. ALLAH sevgisinin cemali boyutunu yaşar.

"Kulun Rabbini seviyor olması daha önceden Rabbin o kulu sevmiş olduğunun sonucu ve işaretidir.", der.

ALLAH'a dua ederken:

"Ey beni seven ve benim de Kendisini sevdiğim Yüce Zat" diye seslenince, etrafındakiler:

"ALLAH'ın seni sevdiğini nereden biliyorsun?" derler. Cevabı:

"Hristiyan olan annem küçükken beni kiliseye götürüp, haçı öptürmek ister ve bu sırada bir el beni bundan men ederdi. İşte, bu olaydan biliyorum ki, O'nun bana ilgisi ezelidir." şeklinde olur.

SEVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Yemen'de doğar fakat yaşamını Mekke'de sürdürür. Benî Âmir'den Ebu Hişam onun hakkında şunları anlatır: "Onun, geceleri, bazan hıçkırarak bazan da için için ağlayarak ALLAH'ı zikrettiğini duyardım.

Bir gün cariyeme: 'Git, şu kadını gözle bakalım. Geceleri ne yapıyor?' de dim. Cariye gitti, onu izledi ve geldi. Kadını tarif etmek için ayağa kalktı, başını iyice arkaya doğru atıp, gözlerini göğe doğru dikti. Ben, cariyenin haline şaşırarak:

'Ne yapıyorsun öyle!' dedim. Cariye bana:

'O kadın gözlerini gökten hiç ayırmadan hep böyle yapıyor.' deyince, bu sefer merakım iyice arttı ve cariyemi ikinci gece de Seviyye'nin neler söylediğini dinlemesi için gönderdim. Cariyem onu ikinci gece de izledikten sonra:

'Kadının bütün sözlerini tam anlayamadım. Yalnız şunları dediğini duyabildim:

'Ey Rabbim! Sen, Seviyye'yi yapışkan bir çamurdan yarattın. Onu nimetlerinle donattın. Onu halden hale koydun. Senin tüm belaların onun nezdinde şifadır, güzelliştir. Ama o hâlâ günahlara yanaşarak Senin gazabını çekmeye çalışıyor! O, Senin, yaptığı günahları görmediğini zannedercesine kayıtsız... Hâlâ günah işliyor. Oysa Sen her şeyi görürsün! Senin her şeye gücün yeter!'

Cariye; Yemenli Seviyye'nin bu sözleri söyleyip çılgık atarak yere düştüğünü anlattı. Sabah olunca kadını yoklamaya gittik, vefat etmişti."

RÎYAH EL-KAYSÎ'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Geceleri ibadetle geçer... Gecenin başında kokulanıp, süslenir kocasının yanına uzanır ve:

"Beni istiyor musun?" diye sorar. Kocası:

"Evet!" derse, onun yanında kalır, aksi takdirde ise zilletini çıkarıp, namaz elbisesini giyer ve sabaha kadar gecenin karanlığını nuruyla aydınlatır.

Çoğu zaman yerden bir çöp alıp şöyle der:

"ALLAH adına yemin ederim ki, bana göre dünya bu çöpten daha değerli değildir!"

Bir gün başını göğe kaldırır ve çılgık atarak olduğu yere yığılıp, bayılır.

Kocası Riyah'ı gece ibadeti için uyandırır. Riyah: "Kalkıyorum!" der, ama kalkmaz. Ve bu olay dört kez tekrarlanır. Riyah, her defasında:

"Kalkıyorum!" der ve kalkmaz. Kadın, Riyah dördüncü de de kalkmayınca şöyle seslenir:

"Gece bitti! Muhsin kullar geceyi ihya etti, ama sen uykudasın! Ey Riyah! Keşke seninle aldatıldığımı baştan bileydim!"

FATMA BT. MÜSENNÂ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Endülüslü... İşbiliyye'den... Hicri V. asrın Hakk Sevdalılarında... Muhyiddin İbn-i Arabi anlatıyor:

"On sene sohbetine devam ettim. Dikkat ettim, hiçbir şey yemiyordu. İnsanlar bir şeyler verirlerse, ölmeyecek kadar yedi. Ben yanına oturdumda yüzüne bakmaya haya ederdim. 90 yaşın üzerindeydi fakat kendisini gören genç zannederdi.

Sürekli ALLAH'ı zikir halindeydi, hep:

'Ente, Ente (Sensin, Sensin), Sen'den başka her şey boştur.', derdi. Halini anlamayanlar onu ahmak zannederdi, o ise:

'Asıl ahmak Rabbini tanımayanlar!', derdi."

"Bir Ramazan bayramı akşamı İşbiliyye camiinin önünden geçerken, camiinin müezzini Ebû Âmir elindeki sopayla Fatıma'nın sırtına vurdu. O, bir şey demedi ama gönlü incinmişti. Evine gitti, kırık bir kalple sabaha kadar namaz kıldı dua etti. Kalp kırıklığını aşmıştı ve müezzinin kendine yaptığı kötü muameleden ötürü ilahi bir ceza almasından endişeleniyordu. Niha yet sabah ezanı okunurken o da ellerini açtı ve:

'Ya Rabbi! Gecenin şu son deminde herkes uyurken kalkıp Senin ismini, Kelime-i Şehadet'i, Kelime-i Tevhid'i söyleyen, Senin Ve Sevgili'nin ismini zikreden, Senin emrini ve da vetini kullarına bildiren bu kişiyi, bana yaptığı şey için cezalandırma. Onu affet. Beni kırmış olduğu için ona ceza verme.'

Ve o gün (Ramazan bayramı) fıkıh alimleri topluca vali ile bayramlaşmaya gittiler. Müezzin de dünyalık elde etmek ümidiyle aralarına karıştı ve valinin huzuruna çıktı. Vali onun kim olduğunu sordu;

'Caminin müezzinidir.', dediler. Vali hiddete geldi:

'Sizinle beraber buraya gelmesi için ona kim izin verdi?' buyurdu. Valinin adamları müezzini yaka-paça edip, dışarı attılar.

Bu durum Fatıma bt. Müsenna'ya anlatıldığında o da sabah ezanı okunurken yaptığı duayı söyledi ve:

'Eğer o duam olmasaydı müezzinin bu gün boynu vurulmuş olacaktı.' dedi."

ÜMMÜ HASSAN EL-ESEDİYYE'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri I. asrın ünlü velilerinden Süfyan-ı Sevrî anlatıyor: Ümmü Hassan el-Esediyye'nin kızı yanıma gelmişti. Alnında secde nurunun izi parlıyordu.

Ona sordum:

'Ey Binti Ümmü Hassan! Abdullah b. Şihab'a gitsen ve ondan bir şeyler istesen. Sana zekâtından verse ve sen de bu fakirlikten kurtulsan?'

Kadının tavrı sertleşti ve bana:

'Ey Süfyan! Kalbimde sana karşı büyük bir saygı vardı! Ama Yüce ALLAH şimdi o saygıyı giderdi. Ey Süfyan! Dünyanın esas sahibi olmayan birinden nasıl dilenebilirim?' Cevap vermekten aciz kaldım.

Üç gün sonra onu ziyarete gittim. Açlıktan yüzü sapsarı olmuştu:

'Ey Binti Ümmü Hassan!', dedim. 'Sen Musa ve Hızır'a verilen hikmet ve manevi lütuftan daha fazlasını alamazsın. Onlar bile bir köye gelmişler ve yemek istemişlerdi.'

O, şöyle cevap verdi:

'Ey Süfyan! ALLAH'a hamdolsun, de.'

'Elhamdülillah!'

'Yüce Rabbimize şükrettin mi?'

'Evet'

'Şimdi şükretmeyi bildiğin için yine ALLAH'a şükretmen vacip olmuştur!

Böylece O'na hep şükür borçlu olacaksın ve bu hiç bitmeyecek!'

Süfyan, olayın devamını şöyle anlatır:

'V'ALLAH'i ilmim burada eksik kaldı, dilim ifadeden aciz oldu. Boynumu büküp, gitmeye hazırlanıyordum ki bana son olarak şunları söyledi:

'Ey Süfyan! İnsana cehalet olarak ilmiyle gururlanması yeter! ALLAH'ı bilip, O'ndan korkması da ilim olarak yeter! Şunu iyi bil ey Süfyan! Tüm çabalar sadece AL LAH için olmadıkça kalp kirlerden temizlenemez.'

Bu öğütleri de dinledikten sonra, kendim ve yaptığım her şey bana eksik gözükmeye başladı.

TUHFE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Tuhfe, bize ünlü veli Seriyy es-Sekatî tarafından tanıtılmış bir hanım Hakk merdidir. Şöyle ki:

"Bir gece uykum kaçtı ve dışarı çıktım. Huzursuzluğum ve sıkıntım geçsin diye dolaştım, fakat sıkıntım geçmedi. Sonunda dert sahiplerinin görerek belki ibret alır, rahatlarım diye akıl hastalarının tedavi edildiği bir yere geldim. İçeri girdiğimde, hoş yüzlü bir kadın gördüm. Üzerinde pahalı giysiler vardı. El ve ayakları bağlıydı. Öğrendiğime göre, efendisi tarafından akli yerine gelsin diye buraya kapatılmıştı. Cariye ağlamaya başladı ve şöyle dedi:

'Ey ahali! Ben mecnun değilim,

Bir sarhoşum ama kalbim ayık!

Suçsuz olduğum halde ellerimi bağladınız.

Tek suçum, olanca gücümle O'nu sevmek...'

Ben bu sözler üzerine hüznümlendim ve ağlamaya başladım. Cariye bana, 'Ey Seriy! Sen işittiklerinden dolayı, göz yaşlarını tutamadın. Bir de bunu hakkıyla anlayabilsen halin nice olur?' dedi. Ben, 'Beni nereden tanıyor-sun?' dedim. 'O'nu tanıdığım dan beri, asla cahil olmadım.' dedi. Bu sırada sahibi geldi. Ben, 'Onu niçin buraya hapsettin, hali nasıldı?' dedim. 'Aklını kaybetmişti. Yemez, içmez, uyumaz, bizi de uyutmazdı, çok gözyaşı dö-küyordu. Oysa benim tek servetim buydu, ondan kazanç edineceğimi um-muştum.' dedi. Ben: 'Ücreti ne ise ben ödeyeyim, gidip parayı getireyim.' dedim. Oradan ayrıldım, param yoktu ve; 'Rabbim, beni mahcup etme!' diye dua ettim. Sabaha karşı biri kapımı çaldı ve; bana 'Şu beş keseyi al, Tuhfe'yi kurtar.' dedi. Sahibine gittim, ama akçeleri kabul etmedi ve şöyle dedi: 'Dün gece beni azarladılar. Ben ALLAH'a sığındım ve onu azat ettim.' dedi. Tuhfe kalktı, üzerine eski bir elbise giydi, ağlayarak çıkıp gitti. Onu, çok aramamıza rağmen bulamadık. Tuhfe'nin sahibi ile birlikte, hacca git-meye karar verdik. Orada tavaf esnasında, inceden bir ses duydum:

'ALLAH aşığı, dünyada hastadır,

Sürüp gittiği için hastalığı, derdine ALLAH derman oldu. Onun muhabbet şarabından bir kadeh sundu.

Görüp gözeten Hak, badeyi sununca kana kana içti...'

Yanına yanaştım, 'Ben Tuhfe'yim.' dedi. Çok zayıflamış ve tanınmaz hale gelmişti. Ona, 'Ey Tuhfe! İnzivaya çekildikten sonra ne fayda gördün?' dedim. 'Beni kendisine yakın kıldı, dostluğunu bağısladı ve Kendisinin dışındakilerden uzaklaştırdı.' diye cevap verdi. 'Seni azat eden efendin de burada.' dedim. Gizlice bir dua etti, sonra Kabe'ye karşı düşüp, ruhunu teslim etti. Sahibi de gelip onun vefat ettiğini görünce, o da düştü ve ru-hunu teslim etti."



MÜNİRE ES-SEDUSİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Bedevi ALLAH Dostları'ndan... Gece olunca şöyle der:
"Karanlık bastırdı, korku geldi. Bu Kıyamet Günü'nün korkusuna ne kadar da benziyor!"
Sonra da kıyama durup, sabaha kadar namaz kılar...

KERDÛVEYH BT. AMR EL-BASRÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Şâvâne'nin yardımcısı. Ondan aldığı manevi terbiyenin bir örneği şöyledir:
"Şâvâne'nin hizmetinde bulunuyordum. Bir gece uykuya dalmışım. Beni dürterek:
'Kalk!' dedi. 'Uyku yeri burası değil kabirdir!'"

Bu hizmet sırasında Şâvâne'den ne öğrendiğimi soranlara şöyle cevap verir:
"Ona hizmet ettiğimden beri, dünya sevgim yok oldu, rızkımı dert etmedim, dünya malı sahibi hiç kimseye tamahla bakmadım ve hiçbir Müslümanı hor görmedim."

HAKÎME ED-DİMEŞKİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Şamlı hanım velilerden... Talebesi Rabia eş-Şâmiye onu şöyle anlatır:
"Bir gün Hakîme'nin yanına girdim. Kur'an okuyordu. Bana:
'Kocan senin üzerine bir hanım daha almak istiyormuş.' dedi. Ben:
'Evet!' diye cevap verdim. Bunun üzerine:
'Bir insanın gönlünü ALLAH'tan ayırarak iki kadına vermesi nasıl kabul edilebilir?'"

'ALLAH'a temiz ve selim bir kalp ile gelen müstesna' (26/Şuara:89) ayetinin tefsiri herhalde sana ulaşmadı!' dedi.
'Hayır, bilmiyorum!' diye cevap verdim. Hakîme:
'Bu ayetin tefsiri odur ki; gönlünde ALLAH'tan başka hiçbir şey bulunmadığı halde O'na varasın.' dedi.
Ben bu sözün tesiriyle sarsıldım ve oradan ayrıldım."

MÜNİFE BT. EBÛ TÂRIK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Bahreynli... Ömrünün 40 senesi, gecelerini ibadetle aydınlatır. Gecenin başında:

"Haydi ey nefis kalk! Mü'min için sevinç vakti geldi." der. Cübbesini giyer ve sabaha kadar kıyam durur. Sabahleyin kerahat vakti geçtikten sonra yine namaza başlar ve ikindiye kadar da bu şekilde devam eder. İkindiden sonra biraz uyur... Bazı insanlar:

"Geceleri de uyusan vücudun daha iyi dinlenir." dediklerinde, onun cevabı: "Hayır! V'ALLAH'i dünyada yaşadığım sürece, gece karanlığında uyumam!" şeklinde olur.

Sabah-akşam, ağlaya ağlaya şu ayeti tilavet eder:

"Size ALLAH'ın ayetleri okunurken, üstelik ALLAH'ın Elçisi de aranızdayken, nasıl inkâra saparsınız? Her kim ALLAH'a dayanırsa kesinlikle doğru yola iletilmiştir." (3/Âl-i İmran:101)

GANDAKE HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Basralı... Gecelerini namazla diriltenlerden... Şu duasıyla ünlü:

"ALLAH'ın emirlerine hiçbir zaman isyan etmeyen ve aldığı emri harfiyen yerine getiren, son derece şiddetli ve sert olan görevli meleklerden ALLAH'a sığınırım!"

Bu dua şu ayetle tam bir uyum halinde...

"Ey İman edenler! Kendinizi ve çoluk çocuğunuzu cehennem ateşinden koruyun; onun yakıtı, insanlar ve taşlardır; görevlileri ALLAH'ın kendilerine verdiği emirlere baş kaldırmayan, kendilerine buyurulanları yerine getiren haşin meleklerdir." (66/Tahrim:6)

RUKİYYE EL-MEVSİLİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Musullu ALLAH Dostları'ndan... Hicri III. asırda yaşamış... Rukiyye'nin velayeti ve yükselişi ALLAH sevgisi merkezlidir.

"Rabbimi o kadar çok seviyorum ki, benim cehenneme atılmamı emretse O'nun sevgisiyle ateşin sıcaklığını hissetmem. Cennete girmemi emretse O'nun sevgisiyle cennetin tadını alamam."

O'na göre içinde hâlâ yaratılmışların korkusu olan kalp, gerçek anlamda imanın tadını alamaz. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu, insanı ALLAH'tan uzaklaştıran dünyaya yüz çevirmektir.

ÜMMÜ GÜLSÜM (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hâle adıyla da bilinir... Nişaburlu... Hicri IV. asrın velilerinden... Vecd'indeki derinlikle ünlü...

Bir gün yakın arkadaşı Ümmü Hüseyin'le birlikte bir dağa çıkarlar. Dağın zirvesinden nefes kesici bir tabiat manzarası seyreden Ümmü Gülsüm fenalaşır, şehre geri dönerler. Arkadaşı kendisine niçin fenalaştığını sorar, Ümmü Gülsüm'ün cevabı çarpıcıdır:

"Kudretin görüntüsü beni neredeyse Kadîr'den uzaklaştırıyordu."

MUVAFIKA (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Musullu... Hicri III. asrın Hakk Aşıklarından... Riyazat ve mücahede de ileri bir ufkun sahibi...

Düşüp, tırnağını kırdığı halde gülmeye başlar. Neden böyle yaptığını soranlara da:

"O'nun sevabının lezzeti, içimdeki acısını giderdi.", der.

FATIMA BT. AHMED HECAFİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Nişaburlu... Hicri IV. asrın velilerinden...

Biri bana:

"Ahmak" dediğinde, ona sadece:

"Efendim, buyur! diye karşılık veririm!", der. Çünkü Fatıma'ya göre bizler asıl düşmanımıza dost ve dostumuza da düşmanca davrandığımızdan ahmaklık etmekteyiz. Nefis ve şeytan en büyük düşmanlarımız olduğu halde onlara dostça davranıyor, Kitap ve Sünnet biricik kurtuluşumuz olduğu halde onlardan yüz çeviriyoruz.

ÜMMÜ ABDULLAH BT. HALİD B. MA'DÂN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Şamlı... Hicri I. asrın ALLAH Dostları'ndan... Hadis alimi ve ravisi de olan Ümmü Abdullah'ın öne çıkan manevi özelliği mücahede sahibi oluşudur... "ALLAH'ın beni cennete koyacağından kesin olarak emin olsam bile ancak gayret ve ibadetimi arttırırım." der, "Kul için Mevla'sına hizmetten daha güzel ne olabilir?"

FATIMA DİMEŞKİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Şamlı ALLAH Dostları'ndan... Hakkında az şey biliyoruz... Mücahede sahibi ve pervasız bir aşık... Bir gün, Şam camiinde vaaz eden Ebû'l Hüseyin el-Malikî'ye, vaazını keserek seslenir: "Güzel konuşuyorsun bakalım güzel de susuyor musun?"

DÂFİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Kudüslü... Hicri II. Asrın ALLAH Dostları'ndan... Beyt-i Makdis'de sürekli ibadet halinde. Kendisine: "Niçin bu kadar çok ibadet ediyorsun?" dediklerinde: "Çünkü", der, "ibadet, tefekkürden daha kolay... Ne zaman ALLAH'ın yüceliğini ve ahireti tefekkür edecek olsam, aklımı kaybedecek gibi oluyorum."

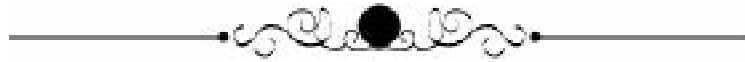
BİBİK MERVİYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Horasanlı... Hicri IV. asrın hanım maneviyat yiğitlerinden. Bir gün ünlü mutasavvıf Ebu Said Ebu'l-Hayr'a: "İnsanlar: 'Bir an olsun bizi kendimize bırakma', diye ALLAH'a dua ediyorlar, ben ise 30 yıldan beridir: 'Beni bir an olsun nefsim'e bırak, ta ki kim olduğumu göreyim veya şu anda var mıyım, bunu bileyim diye dua ediyorum. Fakat bu arzum hâlâ gerçekleşmedi.', der."



MUTÎA EL-ÂBÎDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Ömrünün 40 yılını ağlayarak geçirir ve ağlayarak kendini azarlar. En sonunda:
"O kadar ağladım ki; kendimi ALLAH'ın yanında olduğumu bilir hale gelinceye kadar...", der.



ATİKE EL-ADEVÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

İlk asırların ALLAH Dostları'ndan... Şu duasıyla ünlü:
"ALLAH'ım! Bana, Senin dostluğuna ulaştıracak olan bütün sebepleri ver! Sen, bunu helal olan işlerle sağlarsın. Şüphesiz dünya lezzetlerine dalarlar ve Sana itaatte ihlâssız davrananlar bu vesilelere asla ulaşamazlar!"

ÜMMÜ HÜSEYİN BT. AHMED B. HEMEDAN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Nişaburlu...Hicri IV.asrın ALLAH Dostları'ndan. Manevi yükselişinde "fakr" yolunu seçmiş olan Ümmü Hüseyin'in o yolun taliplilerine tavsiyesi şudur: "Kim fakr yoluna girmek isterse, toprak yatağı, açlık yiyeceğini, endişeli mutluluğu, reddin kabulünü, zilletin izzetini seçsin."
Ümmü Hüseyin'e göre kulun kalbi ilahi nazarın makamıdır. Dolayısıyla bu yer, ALLAH'ın hoşlanmayacağı şeylerden uzak tutulmalıdır.

TAYFE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

"Ben ALLAH'ın yüceliğini ve ahireti düşündüğüm zaman, aklım kendinden geçer, gözlerim kararır, eklemlerim hareketsizleşir. Böyle olduğumda Kur'an okumaya yönelirim."

UBEYDULLAH B. EL-HASAN EL-ANBERÎ'NİN CÂRİYESİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Ubeydullah, Basra kadısıdır...Bir ALLAH Dostu olan cârîyesini şöyle anlatır: "Acem asıllı, zeki bir kadındı. Kendisini çok seviyordum. Bir gece yanımda uyuduğunu düşünerek elimi ona doğru uzattım, fakat yerinde yoktu. Kalktı ve onu aradım. Seccadenin başında olduğunu gördüm. Şöyle dua ediyordu:

'Ey Rabbim! Bana olan sevgin ve merhametin hakkı için beni bağışla!' Ben bu duaya müdahale ettim:

'Ey Cârîye! ' Bana olan sevgin' diye dua etme, 'Sana olan sevgim ve bağlılığım hakkı için' diyerek dua et! *. Cariyem geriye döndü ve bana şu cevabı verdi:

'Ey gafil! Yüce Rabbimizin bana olan sevgisi beni şirkten çıkarıp İslam'la buluşturdu; gözlerimi açtı! Oysa senin gözlerin hâlâ kapalı!'

Cariyenin bu sözleri içimi yaktı. Ona: 'Haydi! Sen artık hürsün, dilediğin yere gidebilirsin!' dedim,

O, bundan pek hoşnut olmadı:

'Ey efendim! 'dedi. 'Bana iyilik yapmadın. Çünkü ben burada olmakla ibadetlerimden iki sevap alıyordum! Şimdi ise sevabım bire inecek!

İBRAHİM EN-NAHAİ'NİN CARİYESİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Sıcağın en çetin olduğu günlerde bile oruç tutmaya devam eder...Ona niçin böyle yaptığını sordukları zaman da: "Fiyatlar düşüp, mal ucuzlayınca, satın almaya herkes koşar", der.

HALÎD EL-VERRAK'IN CÂRİYESİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Halîd el-Verrak anlatıyor: "Benim ibadete düşkün bir câriyem vardı. Onun yanına oturdum, ALLAH'ın pek merhametli olduğunu, az amel yapsa da Rab Teâlâ nezdinde makbul olabileceğini anlatmaya çabaladım. Cârîye ağladı ve şöyle dedi:

"Ey Halid! Ben ALLAH'tan öyle şeyler istiyorum ki, dağlar istese yorulur, aciz kalır. Tıpkı emaneti yüklenmek istemedikleri gibi! Ben de inanıyorum ki, ALLAH'ın fazlı kereminde her günahkar için bir nasip, bir affediliş müjdesi vardır. Ama ya yarışı kaybetme üzüntüsü yok mu? Beni yakıp bitiriyor!"

"Yarışı kaybetme üzüntüsü de ne demek oluyor?"

"Haşir günü kabirdekiler diriltilecek, iyiler en güzel amelleri yüklenip Sırat'a koşacaklar. İşte o zaman Rabbimin izzeti hakkı için, az amel yapıp tembel bir hayat sürenler samimi ve çok amel yapanların gerisinde kalacaklardır. İsterse çatlarcasına koşsunlar!..Ben nasıl kederden ölmeyeyim? Düşünün, tüm iyiler işaretlerini ve bayraklarını kaldırıp sevinmekte, kalbi ilahi aşkla dolu olanlar Sırat'ı bir çırpıda geçmekte, sevgililer ALLAH'a kavuşmakta, bense günahkâr erteleyiciler ile geride kalmışım!...Bundan daha büyük keder olur mu?"

Cârîye bu sözleri söyledi ve ağladı. Sonra devam etti: "Ey Halid! Seni hiç kimse, güzel amelleri ardarda yapmaktan alıkoymasın! Zira şunu iyi bil, iki yurt arasında başka bir yurt yok ki, orada kaçırдыңın sevapları elde edesin! Gönlünde büyük emeller beslediği halde Rabbine ibadet etmede tembel davrananlara yazıklar olsun! Gafiller uykudayken sevap arzusu onları yakıp bitirmeli değil miydi?"

EBU İMRÂN EL-CÛNÎ'NİN HANIMI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Ebu İmrân'ın oğlu Uveyd anlatıyor:

Annem geceleri çok uzun namaz kılardı. Bacaklarını bezlerle sarar, böylece yorgunluğunu ve acısını biraz olsun hafifletmeye çabalardı. O zaman babam:

"Ey kadın! Bu kadar yeter!" deyince annem:

"Bu yaptıklarım, kıyamet günündeki uzun bekleyişle kıyas edildiğinde çok azdır!" diye cevap verirdi. Babam bu sefer susardı.

EBU OSMAN SAİD B. İSMAİL'İN KIZI ÂİŞE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hicri IV.asrın Hakk Dostlarından...Dualarının makbul oluşuyla ünlü...Kızı, annesini şöyle anlatıyor:

"Annem bana fani olan şeyler ile övünmememi tavsiye etti. O, giden ve kaybolan dünyalıktan ötürü üzülmememi ister, sevincimin sadece ALLAH'a kulluk etmekten kaynaklanması öğütlerdi. En çok ta:

'ALLAH'ın gözünden düşmekten kork!' derdi.

Ve sıkı sıkı edebi tavsiye ederdi:

'Hem içte hem de görünüşte edebe yapış! Zira güzel huy ve edep içte de olsa faydası dokunur, dışta da olsa mükâfatı gelir. Edep her yönüyle insanı kazançlı kılar.'

Ve Âişe'nin diğer güzel sözlerinden:

'Tek başına kaldığı zaman yabancılık ve gurbet hissini yaşayan, henüz Rabbi ile tam bir dostluk peyda edememiştir.'

'Kulları küçük gören onlarla alay eden kimse Rabbini tanımayan kimsedir. Yaradani seven, O'nun sanatından teşekkül etmiş yaratıkları da sever!'

ÜMMÜ HAYYAN ES-SÜLEMÎYYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Çevresindekiler onun için:

"Ümmü Hayyan'dan daha çok namaz kılan ve zorluklara sabreden ne kadın ne de erkek gördük" derler. " Mahallenin mescidinde namaza durduğu

zaman rüzgarın sağa sola salladığı bir hurma ağacı gibi görünür ve saatlerce öyle kalırdı.”

Ümmü Hayyan her gün ve her gece Kur’an okur sadece ikindiden sonra bazı ihtiyaçları için bir-iki dünya sözü söylerdi.

FATIMA BT. ABDÜLMELİK (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Emevi halifelerinden Abdülmelik b. Mervan’ın kızı ve takvasıyla ünlü Emevi halifesi Ömer b. Abdülaziz’in de hanımı.

Kocasını halife olunca Fatıma’ya:

“Eğer benim hanımım olarak devam etmek istersen bütün takı ve mücevherlerini devletin hâzinesine teslim et. Onlar sende oldukça beraberliğimiz imkânsızdır.”, der. Ve Fatıma bütün mücevherlerinden soyunur. Kocasının vefatı üzerine saltanat Fatıma’nın kardeşi Yezid B. Abdülmelik’e geçer. Yezid, kızkardeşine, mücevherlerini iade etmek ister. O ise hiçbirini kabul etmez:

“Ben kocama sağlığında itaat edip, öldükten sonra isyan eder miyim, hiç!”

FAHRİYYE BT. OSMAN (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Hicri VIII.asrın ünlülerinden...Kudüslü...40 sene süreyle geceleri Beyt-i Makdis’in kapısında namaz kılarak sabahlamış ve sabah namazı için Harem’in kapısı açıldığında ilk giren ve Harem’den de en son çıkan daima o olmuştur.

Şöhreti her tarafa yayıldığı için insanlar dört bir yandan ziyaretine gelir, çeşit çeşit hediyeler getirirler. O hiçbir hediyeyi kabul etmez, ziyaretçileri ile sadece ALLAH Rızası için görüşür.

Yaşamı boyunca tek dileği Mekke’de ruhunu teslim etmek ve Hz. Hadice’nin (ALLAH O’ndan Razi Olsun) yanına gömülmektir ki, isteği kabul görür. Hicri 753’te 86 yaşındayken vefat eder ve Hz. Hadice’nin yanına defnedilir.

FİDDA (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Şeyh Ebu’r-Rabî el-Mâlikî Fidda’yı şöyle anlatır:

Şöhretini gerçekten hak edip etmediğini görmek için ziyaretine gittim.

Tüm görsel ve içerikler telif tabii olup, izinsiz kullanılamaz

Koyunundan süt ve bal geldiğini söylüyorlardı. Elimde bir bardakla yanına varıp, selam verdim:

"Koyununuzla ilgili anlatılan kerameti görmek istiyorum." dedim. O, izin verdi, koyunu sağdım ve içtim. Gerçekten süt ve bal akıyordu. Kendisine bu işin nasıl olduğunu sordum. O,şunları anlattı:

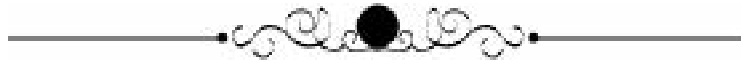
'Benim salih bir kocam vardı. Biz çok fakirdik. Bir Kurban bayramı olmuştu ve bizim de sadece bir dişi koyunumuz vardı. Kocam:

'Şu koyunu kurban edelim.' dedi. Ben:

'Etmeyelim, çünkü bu koyuna bizim ihtiyacımız var dedim. 'Bunu da Yüce ALLAH bilir, bize kurban vacib değildir.' O gün tevafuken bize bir misafir geldi. Bizde ise misafirin önüne konacak bir şey yoktu. Kocama:

'Şu koyunu misafire ikram edelim!', dedim. Kocam: 'Korkarım ki çocuklar ağlar!' diyerek cevap verdi. Ben: 'Evin dışına, duvarın arkasına götür, orada kes!' dedim. Ve kocam, koyunu evin arkasında kesti. İş bittikten sonra başka bir koyun duvarın üstünden atlayarak bizim bahçemize daldı. Ben, ilkin, herhalde bizim koyun kocamdan kurtularak kaçtı diye düşündüm. Dışarı çıktım, baktım ki kocam bizim koyunu yüzüyor. Kocama; bahçemize atlayan koyunu göstererek: 'Bu iş çok garip!' dedim. Onun cevabı ise: 'Umuyorum ki Cenab-ı Hakk bizim kestiğimiz koyuna bedel bu hayvanı bize hediye etti!' oldu.

Bizim kestiğimiz koyun sadece süt veriyordu. Bundan ise gördüğün gibi hem süt, hem de bal akıyor. Bu hâl bizim misafire ikramımız nedeniyle ALLAH'ın bize bir ihsanıdır."



ÜMMÜ TALK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hakkında az şey bildiğimiz hanım yiğitlerden...Her gün ve gece 400 rekat namaz kılar...Çok Kur'an okur...Oğluna nasihati mücahede doludur..

"Sesin Kur'an okumaya ne de güzel yaraşiyor! Keşke Kıyamet Günü sana vebal olmasa!"

Hepimize nasihati ise şöyle:

"Nefse uyarsan kral kesilir, onu yorarsan kölen olur!"

MÜNÎBE EL-BASRİYYE'NİN KIZI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Basralı...Hicri I.asrın ALLAH Dostları'ndan...Annesi de kendisi gibi...Onu Hasan-ı Basrînin anlatımlarından tanıyoruz. Şöyle ki:
"O'nu görünce ibadete olan düşkünlüğü beni şaşırtmıştı:
Toprak genç bedenimi örtecek ama ben ibadete doyamadım.' diyordu. Bir gün sohbet halkasında birini koşarak içeri girdi ve:
'O kız ölüyor.' dedi. Ben, yerimden fırlayıp yanına koştum. Kızcağz ağlayarak bana bakıyordu. Kendisine:
'Yavrurum, niçin ağlıyorsun?'dedim. Cevabı şu oldu:
'Ey Hasan! Toprak gençliğimi örtecek ama ben Rabbime ibadet etmeye doyamadım. Bak, annem babama neler söylüyor; benim için geniş bir mezar kazmasını, beni güzel bir kumaşla kefenlemesini istiyor. Ama ben, V'ALLAH'i Mekke'ye dahi taşınıp orda gömülsem, hüznüm bitmeyecek! Henüz ibadete doyamadan kabrin karanlığına kurtların, çıyanların evine yolculuk ediyorum!"

SALİH B. HAY'IN HANIMI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Hakkında az şey bildiklerimizden...Hasan ve Ali ismin de iki oğulun annesi...Gecenin üçte birini zikir, dua ve namazla ihya eder...Duygulu ve gözü yaşlı bir veli...Kendi ve oğlu Hasan vefat ettikten sonra, bir arkadaşı Hasan'ı sadık bir rüyada görür ve sorar:
"Annen nasıl?" Hasan cevap verir:
"O uzun ağlayışları, şimdi sevinçlere dönüştü. Ve öylesine mutlu ki!..."

FUDAYL'IN KIZKARDEŞİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Onu da az tanıyoruz...Sadece kardeşi Fudayl'ın anlattığı kadarıyla...Şöyle dermiş:
"Ahiret dünyadan daha yakındır. Şöyle ki, insan dünya peşinde koşarken yolculuğa çıkar, yorulur ve malını harcar. Sonuçta hedefine ulaşamayabilir de.Ama insan ahireti isteyince, yapacağı şey samimi olmaktır. O herhangi bir sefere çıkmayabilir, mal harcamaz, bedenen öteki kadar yorulmaz ama ALLAH'a itaat etmek üzere kalbini toplar, dünya işlerine dalıp oyalanmaz. Böylece o, ALLAH nezdindeki yüce mükafata erişir.
Sevinç ve hüznün ile aramızda, şu ruhun bedenden çıkışı gibi kısa bir an vardır. İşte o zaman nasıl bir kul olduğunuza bakınız!"

FATMA EL-AYNÂ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

İmam Cafer-i Sâdık'ın torunu Kasım'ın kızı. Vefatından sonra hizmetçilerinden biri başında Kehf Suresi'ni okurken bir yerde hata yapar. Fatıma, kabrin içinden seslenerek hizmetçinin hatasını düzeltir. Seyyide Fatıma, Hicri 240'ta Rabbine yürür...

BÎBÎ CEMÂL HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Horasanlı ALLAH Dostları'ndan...Kerameti çok... Kendi eliyle bir kaba doldurduğu az bir miktar buğdayı bir sene boyunca fakir-fukaraya bol bol dağıtır...Buğday bitmez... Kendisine balık hediye ederler...Çok memnun olur, balığa nazar eder...Balık nûr gibi parlamaya başlar...Kendi yemez, muhtaçlara verir. Sevabı mânâ ulularının ruhuna bağışlanmak üzere pişirilen yemeklere kendi eliyle biraz tuz eklediğinde, o yemek bereketlenir bitmek bilmez... Bîbî Cemâl Hatun, Hicri 1049 senesinde Hakk'a yürür...

HAFİRE-Î ÂBÎDE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

İhtiyarlamıştır...Herkes gelip, duasını alır..Bir gün abidlerden bir toplulukta gelir ve:

"Ana! Bize dua!", der. O, bir an düşünür:

"Hatalılara susmak düşseydi, bu ihtiyarı kesinlikle susmuş bulacaktınız." diyerek cevap verir. Onlar:

"Dua etmek sünnettir!" derler. Hafire-i Âbide ellerini açar, duaya durur:

"ALLAH size Cennet makamları ihsan eylesin. Sizin ve benim kalbimden ölüm düşüncesini silmesin. Ölünceye kadar imanınızı muhafaza etsin...

Çünkü O, merhamet edenlerin en merhametlisidir..."

Bu, ne güzel bir duadır...

ÜMMÜ AHMED EL-KABÎLE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Mısırlı ALLAH Dostları'ndan...Mesleği ebeliktir fakat ücret almadan ALLAH rızası için yapar. Oğlu, annesinden haber verir:

"Bir kış gecesi idi, annem:
'Lambayı yak!', dedi. Ben:
'Yağ yok ki', dedim. O:
'Yağ yoksa su koy ve ALLAH'ın ismini oku!' dedi. Dediği gibi yaptım ve lamba yandı. Hayretler içindeydim, anneme:
'Su ışık veriyor!' dedim. O, beni düzeltti:
'Hayır evladım su ışık vermez! Fakat ALLAH'a itaat edene her şey itaat eder."

SİTT'ÜL-MÜLÛK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Faslı ALLAH Dostları'ndan...Hakkında bilgimiz az...O'nu bize Şeyh Ali b. Üleys anlatıyor:

"Birgün Kudüs camiinde oturuyordum. Yukarıya doğru baktığımda gökten bir nurun sütun halinde uzandığını ve camiinin bir hücreğine indiğini gördüm. Merak ederek o hücreye gittim. Orada Sitt'ül-Mülûk namaz kılıyor ve nur onun üzerine iniyordu. Bu sebeple onun hatırı sayılır bir veli olduğunu anladım ve kendisinden kardeşlik talep ettim; o da bu talebimi kabul etti."

MUHAMMED B. ZÜFER EŞ-ŞÜMEYRÎ'NİN HANIMI (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Şeyh, tek evlilik yapmıştır. Hanımıyla birbirlerini çok severler...Birlikte Hacc'ca giderler ve yedi sene Kabe'ye komşu olarak yaşarlar. Ve bu arada sözleşirler hangisi önce ölürse, geri kalan ölünceye kadar bir daha evlenmeyecektir...Muhammed b. Züfer kısa bir süre sonra ölür ve hanımı dul kalır...Bir çok insan bu ALLAH Dostu'na talip olur, fakat o kocasına verdiği söze sadık kalır ve hiçbirini kabul etmez.

Birgün ünlü bir şeyh bu hanımı akrabalarından ister ve onlar da hanımın gıyabında "evet" sözü verirler. Bir emr-i vaki yaşanır. Hanım veli çaresiz kalır, olup bitene boyun eğer. Düğün yapılır, sıra zifafa gelir. Hanım, gelin odasına girer, henüz yalnızdır. Üzüntüsünün şiddetinden üzerine sekîne iner, uyuya kalır. Uyanınca yanbaşıda bir cüppe bulur. Cüppe, vefat etmiş bulunan kocası Muhammed b. Züfer'e aittir. Vefat ettiğinde o cübbeyle kefenlenip, gömülmüştür. Hanım cübbeyi öpüp koklar, sarılır ağlar. Eski kocasının ruhundan özür diler. Bu evliliği istemediğini, ona zorlandığını söyler.

Sonra da cübbeyi akrabalarına göstererek, sorar:

"Siz bu cübbeyi tanıyor musunuz? Bu, şeyhi kefenleyip gömdüğünüz cüppe değil mi?"

İnsanların başları öne düşer. Mesaj açıktır. Şeyh Muhammed b. Züfer'in bu evliliğe rızası yoktur. Zifaf olmadan hanım boşanır. Ve kısa bir süre sonra da ölür.

Seven sevdiğine kavuşur.

ZÜNNÛN-I MISRÎ'NİN KIZKARDEŞİ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Bir gün "Üzerinizdeki bulutla sizi gölgelendirdik ve size kudret helvası ile bildircin indirdik." (2/Bakara:57) mealin deki ayeti okur ve:

"ALLAH'ım!", der, "İsrailoğullarına kudret helvası ve bildircin gönderdin. Muhammed ümmetine neden göndermedin? Ulûhiyetine and olsun ki, bunları bize de yağdırmadıkça oturmam!"

Gökten helva ve bildircin yağmaya başlar, Zünnûn'un kızkardeşi de alır başını, koşarak çöle dalar.

O günden sonra da kendisini gören olmaz.

ÜMM-Î ALÎ (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Velayetiyle halk içinde şöhret sahibidir. Hayranlarından bir kadın kendisine teklifte bulunur:

"Sana hizmet edip Hak Teâlâ'ya yakın olmak istiyorum."

Ümm-î Alî'nin cevabı kendisine yakışan cinstendir:

"Hak Teâlâ'ya hizmet edip, bana yakın olursan daha iyi edersin"

Ümm-î Alî, insanların başlarına gelen bela ve musibetlerin hikmetlerini de çok iyi anlamıştır. Şöyle der:

"Yüce Rabbimiz, binbir lütuf ve ihsanla insanları Kendisine yakın olma-ya çağırıyor, gidemiyorlar! O zaman da insanları Kendi rızasına ve yoluna çekmek için üstlerine bela yağmuru yağdırıyor."

DESTİNE HATUN (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Konyalı ALLAH Dostları'ndan...Hicri 11.asrın mânâ sultanlarından... Babasından ilim tahsil eder...İnzi-va halinde yaşar, Mesnevi-han olur...

Karahisar valisi halka ve özellikle Mevlevi dervişlerine zulmeder...Onu Destine Hatun'a şikayet ederler. Valinin zulmen hapsettiği insanlar için Destine Hatun:

"Eğer vali onları hapisten çıkarmazsa yakalanacağı hastalıktan kurtulamaz.", der. Ve vali hastalanır...

Doktorlar, ilaçlar çare ol-

maz. Valinin hanımı, çaresiz Destine Hatun'un eteğine yapışır. O:

"Sevdiklerimiz hapisten ve zincirden kurtulmadıkça murad hasıl olamaz.", der. Hapsedilmiş olanlar serbest bırakılır... Vali, hızla iyileşir.

Destine Hatun, Hz. Mevlânâ'nın (ALLAH O'ndan Razi Olsun) türbesi yakınlarında dar ve karanlık bir odada yaşar. Gündüzleri oruçta, geceleri namazda geçirir. Madden zayıf düştüğünü gören sevenleri şefkate gelirler:

"Kendinize çok eziyet ediyorsunuz. Biraz da bedeninizi düşünseniz olmaz mı?" derler. Onun cevabı, benzer durumlarda kalan bütün ALLAH Dostları'nın cevabıyla aynı olur:

"Bunlarsız olmaz. Binicinin, serkeş ve dikbaşı ata yumuşaklık göstermesi atın serkeşliğini arttırır."

Yanına girenler bir tek koyun postu üzerinde oturduğunu görünce:

"Üzerinde oturmanız için size rahat ve yumuşak bir döşek alsak.", derler. Cevabı marifet ve incelik dolu olur:

"Biz postu Yüce Rabbimizin yolunda ayağımızın altına koyduk. Üstelik bu ALLAH yolunda kurban olan koyunun postudur. O, binlerce yumuşak döşekten daha iyidir."

Destine Hatun 80 'li yaşlarında Rabbine yürür.

KAHİRELİ HACI ZEKİYE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Zekiye Abdülmuttalip Bedevi, Mısır'ın Mansur vilayetinde, miladi 1899'da doğar. Eşi, Ezher Üniversitesinde hocalık yapan ünlü bir alimdir. Zekiye'nin gözleri doğuştan kördür. Ama hiç kimse bunun farkına varamaz. Her şeyi görür, renklerin ton farklılıklarını bile ayırdedebilir.

Hacı Zekiye orta yaş döneminde Kahire'ye yerleşir ve babasından kalan mirasla orada bir tekke inşa eder. Tekke, Ehl-i Beyt'e duyduğu sevginin bir nişanı olmak üzere Hz. Hüseyin (ALLAH O'ndan Razi Olsun) camii yakınlarındadır. Mutfağı 24 saat açıktır. Tekke, binlerce insanın maddi ve manevi ihtiyaçlarının giderildiği gerçek bir Hakk kapısı olur.

Hacı Zekiye, haftayı inzivada geçirir, sadece cuma günleri ortaya çıkar. Herkesle tek tek ilgilenir. Müridleri onun bu tavrını şöyle anlatır:

"O, herkese kapısını açardı. Herkes, kendisinin onun tarafından, herkesten daha çok sevildiği hissine kapılırdı."

"O, sorunuzla ilgilenirdi ve onunla beraber olduktan sonra sorunuzun üstesinden gelebilirdiniz. O, insanları açık bir şekilde düzeltmezdi, fakat, karakterlerini anlayabilmek için gizli bir şekilde sınırdı. O, evlatlarına sabırlı, cömert, açık fikirli, iyinin peşinde koşan, ALLAH'a ve Peygamber'ine (O'na Binler Selam) karşı itaatkâr olmayı öğütlerdi. Etrafındaki insanlar yavaş yavaş iyiye doğru gelişme kaydederdi."

Bir müridi Hacı Zekiye'ye nasıl bağlandığını şöyle anlatır: "Annemin vefatını takip eden cuma günü Hz. Hüseyin camiine gittim. Orada Hacı Zekiye'nin müridlerinden biriyle karşılaştım. Bana neyim olduğunu sordu. Ben de annemin vefatından ötürü çok üzgün olduğumu söyledim. O:

"Ben sana çok daha şefkatli ve merhametli yeni bir anne göstereceğim.", dedi. Ve onunla beraber Hacı Zekiye'yi ziyarete gittik. Onu görür görmez ağlamaya başladım. Çok üzüldü. Sırtımı sıvazlayarak şöyle dedi:

"Annemi düşünüyorsun. Ben sana annenden daha fazla şefkat duyuyorum. Ben, bu dünyada da ahirette de senin annemim. Ne zaman bir sıkıntıya düşersen bunu hatırla ve bir Fatıha oku!"

Hacı Zekiye 26 kez Hacc'ca, 50'den fazla da Umreye gider. Hacc ziyaretlerinden birinde müridleri gördükleri bir kerametini şöyle anlatırlar:

"Mekke'ye, Hacc'ca gitmiştik. Tavaf sırasında Kâbe'nin etrafındaki bütün yoğunluğa rağmen, Hacı Zekiye'nin önünde insanların ikiye açıldıklarını gördük. Hacerü'l-Esved'i defalarca öptü."

Hacı Zekiye Hacc yolculuklarından birinde, bir kadın müridini, ne pasaportu ne de uçak bileti olmamasına rağmen son dakikada Hacc'ca davet eder. Kadın, kendisiyle birlikte uçağa biner.

Uçak mürettebatı ve Suudi yetkililer, uçağa biletsiz bir yolcunun binmiş olduğunu defalarca anons ederler ve yolcuları tekrar tekrar sayarlar. Fakat uçaktaki yolcu sayısı her defasında olması gerektiği kadar çıkar, Hacı Zekiye'nin davetlisi olan o kadın bir türlü tesbit edilemez ve rahatlıkla Hacc'cını tamamlar.

Başka bir Hacc yolculuğunda ise Hacı Zekiye, toprağın içerisinden taze bir balık çıkartır ve onun hacılar için pişirilmesini söyler. Müridler, balığın bir bölümünü kızartır, diğer kısmıyla da çorba yapar. Ve bir çok hacı, yemesine rağmen, bu yemekler bir türlü bitmek bilmez. Daha ilginç, o sıcak iklimde, buzdolabı da olmamasına rağmen yemek tam beş gün süreyle tazeliğini muhafaza eder.

Hacı Zekiye, miladi 1982 yılında, Kahire'de Hakk'a yürür.

ŞAHİDE ANNE (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Adı, Şahide Yüksel'dir...Sevenlerin dilinde, "Şahide Anne!"...Miladi 1921 yılında Afyon'un bir köyünde doğar. 26-27 yaşlarında iken Emirdağ'da Bediüzzaman ile tanışır ve ondan "hanımları irşad ve rehberlik" vazifesi alır. Ve bu görevi, bütün yaşamı boyunca, varlık gayesi kabul eder. Afyon, Bolvadin, Emirdağ, Şuhut, Eskişehir, Çifteler, Isparta ve İstanbul Şahide Anne'nin irşad sahaları olur.

Şahide Anne'nin evi kısa sürede bir hanımlar medresesi halini alır. Dolar, dolar boşalır. 1940'lardan 1980'lerin ortalarına dek yaklaşık 40 senelik bir zaman İman ve Kur'an hizmetine tahsis edilir.

Ve Şahide Anne'ye de dünyadan ayrılış zamanı gelir. Anlatan, Şahide Anne'nin gelini Şerife Yüksel:

"Birgün salonda otururken aniden pencerenin etrafına çok sayıda güvercin doldu. Bu, alışılmadık bir olaydı. Birden bire mahsunlaştı, fısıltı halinde 'Urfalı Teyze'yi kaybettik. ALLAH rahmet eylesin!' dedi. Ertesi gün dostlarından Urfa'lı Teyze'nin (Hadice Yıldız Hanımefendi) vefat haberi geldi." 5 Şubat 1984'de İstanbul'da Rabb'ine yürür. Sabah saat 5.05'tir, İstanbul'da, Afyon'da, Eskişehir'de onlarca seveninin telefonları, kapıları çalınır. İnsanlar açıp, bakarlar. Fakat ne telefonlarda bir ses ne de kapılarda bir nefes vardır.

Şahide Anne sabah namazlarından sonra uyumaz. Evinin balkonunda Kur'an okur, zikir yapar. Balkonun hemen önünde, biri kavak diğeri ceviz iki büyük ağaç vardır. Zikir esnasında ağaçlar da üzerlerindeki kuşların sesleriyle cıvıl cıvıldır. Fakat "Anne"nin vefatından kısa bir süre sonra her iki ağaç ta kurur.

Kavak ağacı kibleye, ceviz ise Şahide Anne'nin evine doğru devrilir.

MEÇHUL KALANLAR (ALLAH Onlardan Razi Olsun)

Mekkeli...Hicri I.asrın hanım yiğitlerinden...Onu bize Müslim b.Sa'd'ın kız kardeşinin oğlu Abdullah anlatıyor: "Hacc'ca gitmeye karar vermişim.

Dayım bana 10,000 dirhem verdi ve:

'Bu parayı Medine'nin en fakirine ver!' dedi. Ben Medine'ye varınca en fakirin kim olduğunu sorduğum. Bana bir evin kapısını gösterdiler. Kapıyı çaldım ve:

'Kim o?' diyen bir kadın sesine cevap vererek:

'Ben Bağdat'tan geliyorum. Dayım bana Medine'nin en fakirine vermemi söyleyerek 10,000 dirhem emanet etti ve ben de sorduğum öğrendim ki en fakir sizmişsiniz. Açın ka

pıyı da parayı bırakayım.' dedim. Kadının cevabı ise şaşırtıcıydı:

'Ey ALLAH'ın kulu! Senin dayın insanların en fakiri olmasın. Şart koşmuş. Fakat bizden daha fakiri var. Git, karşıdaki evin kapısını çal!'. Ben de tarif ettiği evin kapısını çaldım ve o evdeki kadına da aynı şeyleri anlattım. Onun cevabı ise şöyle oldu:

'Ey ALLAH'ın kulu! Biz ve komşularımız hepimiz yoksullukta eşitiz. Parayı vereceksen onlarla bizim aramızda pay et!"

Anlatan Ebu Abdurrahman el-Mügâili:

"Mekke'ye yakın bir yerde oturan hikmetli, salih bir kadın vardı. Bir gün onu ziyaret ettik. Ona hizmet eden kadın:

"Hanımefendi! Kardeşleriniz geldiler. Sizi dinlemek istiyorlar" dedi.

Salih kadının gözleri yaşlıydı. Bize dönerek şu öğütleri verdi:

"Kardeşlerim! Gözümün nuru müslüman kardeşlerim! Kıyameti düşünün ki kalpleriniz açılsın. Hangi amelleri sunacağınızı düşünün. O gün nelerin kabul göreceğine inanıyorsanız, o amelleri işleyin. Hangi huylarınızın ters karşılanacağını zannediyorsanız, kendinizi o huylardan temizleyin, nefislerinizi ıslah edin! Sakın ha kendinizi ihmal etmeyin. Sonra karşınıza öyle hesaplar çıkar ki, ne ödemeye gücünüz yeter, ne de bir cevap verebilirsiniz!"

Kardeşlerim! Bedenlerin ıslahı ve fesadı, taşıdıkları iyi ya da kötü niyetlere bağlıdır. Ahiret korkusu günden güne sakınan insanların kalplerini meşgul etmiş ve onları haram lezzetlerden alıkoymuştur. Siz ALLAH'tan ne kadar yüz çevirirseniz tüm hayır ve bereketler de sizden o kadar yüz çevirir. Siz O'na yönelip O'ndan hayır umarsanız, ALLAH size olan fazlını, nimetlerini arttıracaktır. ALLAH sizin gibi değildir, ilim ve rızıkça çok geniştir. O, çok cömerttir."

Anlatan Ebu'l-Hasen er-Ram:

"Mekke'de bilgin ve salih bir kadın yaşıyordu. Herkes ondan bahseder, ondan hadis dersi alır, öğütlerini dinlerdi. Bu erdemli hatun bir gün sohbet meclisindekilere şöyle der: 'Dünya kalplerinizden ALLAH sevgisini söküp aldı. ALLAH'ı unuttunuz. Ah...Kalplerinizi ALLAH sevgisiyle cilalaysanız, melekut aleminde de onların parlayacağını, nurlanacağını görürdünüz!'"

Anlatan Abdurrahman b. Hâkim:

"Mekke'de Kureyşli, yaşlı bir kadın yaşardı. Bu kadın kimsenin rağbet etmediği köhne bir yerde yatıp kalkardı.

Ona:

'Burada gönül hoşnutluğuyla kalabiliyor musun?' diye sorduklarında kadın şu cevabı verirdi:

'Ölümlü bir insan için şu mezbele bile çok değil mi?'"

Anlatan Muhammed b. Süleyman el-Karaşî:

"Yemen'e doğru giderken yolumun üzerinde kulakları küpeli, aydınlık yüzlü bir çocukla karşılaştım. Çocuk şiirler okuyarak Rab Teâlâ'yı anıyordu:

'Göğün sahibi O'dur,

O'nunla iftihar eder, O'na güvenirim.

O'nun kadri yücedir, eşsizdir.

Hiçbir yaratık kendini O'ndan gizleyemez'.

Çocuğa yaklaşıp, selam verdim. Bana bakarak:

'Bana olan borcunu yerine getirmedikçe selamını kabul etmem?' dedi.

'Peki nedir hakkın?' diye sordum.

Çocuk:

'Ben Halil İbrahim meşrebindenim. Her gün yemek yemeden önce 1-2 fersah gezinir misafir ararım...' dedi.

Onun davetine icabet ettim, yanyana yürüyerek kıldan yapılmış bir çadıra girdik. Çocuk içeriye:

'Ey kızkardeşim! ' diye bağırdı.

'Buyur!' diyen bir kız sesi duyuldu içeriden.

Anlatan Seriyü's-Sakati'nin arkadaşı Gıylan:

"Seriyy'in bir müridi vardı. Ve bir kadın da Seriy'in bu müridine yazı öğretmesi için küçük oğlunu göndermişti. Bir gün öğretmen bu çocuğu bir iş için değirmene gönderdi. Fakat çocuk suya düştü. Öğretmen durumu Seriy'e bildirdi. Seriy etrafındakileri yanına alıp çocuğun annesine gitti. Konuya, sabrın fazileti hakkında konuşarak girdi. Daha sonra kadere razı olmaktan bahsetti. Kadın:

'Hoca! Bu sözlerle ne demek istiyorsun?' deyince Seriy:

'Çocuğun boğuldu!' dedi. Kadın:

'Çocuğum ha?' dedi.

'Evet' dediler.

Kadın:

'Rabbim böyle bir şey yapmadı.' dedi.

Seriyy yine rızadan bahsederken kadın:

'Haydi, kalkın gidiyoruz!' dedi ve nehre vardılar. Çocuğun battığı yere gelince:

'Muhammed...oğlum Muhammed!' diye seslendi kadın. Sudan ses geldi.

'Yardım et anacığım! Yardım et!'

Kadın süratle indi, çocuğun elinden tuttu ve evine getirdi."

Anlatan İbn Ebî Leylâ'nın torunlarından Abdurrahman:

"Bir kadının yanından geçerken Hûd Suresi'ni okuyordum. Bana dikkatlice bakarak:

'Ey Abdurrahman! Sen Hûd Suresi'ni böyle, hızlı hızlı mı okuyorsun hep! Oysa ben altı aydan beri bitiremedim!' dedi.

Kadın bu Sure'yi yavaş yavaş, düşüne düşüne okuyordu. O yüzden beni anlamamıştı."

Anlatan Abdülvahid:

"Basra'nın uzak bir köşesinde dindar bir kadın yaşardı. Oradan geçerken bir selam verelim diye bu faziletli hatunun evinin yolunu tuttuk. Orada yaşayan biri:

'Bu derviş kadına uğramasanız daha iyi olur.' dedi.

'Niçin?' dedik.

'Üç gündür evinin kapısını kapadı, ağlıyor ve hiç kimseyi kabul etmiyor.'

'Neden böyle yapıyor?' diye sorduk.

'Geçen gün bir karıncaya basmış. Üzüntüsünden ızdırap içinde kıvranıyor.'

Anlatan Şeyh Safiyüddin:

"Mısır'ın Cize'sinde meczup bir kadın gördüm. Yaz kış, gece gündüz ayırımı yapmadan otuz sene güneş altında ayakta durarak ALLAH'a ibadet etmişti. Yılanlar ve diğer zararlı ve yırtıcı hayvanlar gidip yanında barınırlardı. Kadının durumu havsalaya sığmayan bir harikaydı."

Anlatan İbrahim el-Havvâs:

"Bir sefer Mekke'ye giderken çölde çok büyük zorluklar çektim. Fakat onları hoş gördüm ve sabrettim. Mekke'ye yetişip tavafa girince, yolda gösterdiğim sabrı düşündüm ve biraz gurur duyar gibi oldum. Bunun üzerine, kendisi de tavaf ta bulunan bir ihtiyar kadın: 'Ey İbrahim, bu vesveseyi kalbinden çıkar. O çölde ben de vardım!' diye seslendi."

Anlattılar ki:

"Dostları Zünnûn'a âbide bir cariyeden söz ederler. Mısır'ın halini merak edip nerede olduğunu sorduğunda harap bir kilisede bulunduğunu öğrenir. Bunun üzerine kiliseye gider. Selam vererek oraya girdiğinde karşılaştığı manzara ilginçtir, cariyeye gece uykusuzluğundan eriyip gitmiş, vücudu zayıf düşmüştür. Zünnûn selamını alan cariyeye:

'Ey cariyeye, hristiyanların meskeninde mi oturuyorsun?' der.

Cariye: 'Başını kaldır da bak, iki cihanda Hakk Teâlâ'dan başka bir varlık görebilecek misin?' deyince Zünnûn sorar:

'Yalnızlıktan sıkılmaz mısın hiç?'

'Benden uzak dur. Çünkü, O'nun hikmetindeki güzellik ve muhabbetindeki tatlılık işte beni böyle bir pîr eyledi. O'na kavuşma arzusu beni öylesine sardı ki, gönlümde O'ndan başkasına hiç yer yok.' diye cevap verir.

Zünnûn kadındaki farklı hali görerek:

'Seni hikmet sahibi bir hanım olarak görüyorum. Beni şu darlığımdan kurtar, bana doğru yolu göster.' diye tavsiye ister.

Bunun üzerine kadın ona:

'Ey yiğit, takvayı azığın, zühdü yolun, verâyı bineğin yap ve muttakiler yolunu tut. Sonunda öyle bir kapıya geleceksin ki, orada ne bir perde vardır, ne de kapıcı. O, bekçilerine, hiçbir hususta sana muhalefet etmemelerini emreder.'"

Anlatan Zünnûn Mısırî:

"Antakya dağlarında gezerken karşıma yün elbise giyinmiş meczup bir kadın çıktı. Ona selam verdim. Selamımı aldı ve hemen sordu:

'Zünnûn değil misin?'

'ALLAH korusun seni! Nasıl bildin?' dedim.

'Senin kalbinde de benim kalbimde de Yüce Sevgili'nin özlemi var. ALLAH sevgisini arayışından bildim ismini.' dedi. Sonra biraz durdu:

'Sana Bir şey sorayım mı?' dedi.

'Sorabilirsin!' dedim.

'Söyle bakalım cömertlik nedir?'

'Vermek, infak etmektir.' dedim.

'Söylediğin söz, dünyaya dair cömertliktir! Din hususun da cömertlik nasıl olur?' dedi.

'Mevla'ya itaat ve ibadet için yarışmaktır,' dedim.

'Peki, Mevla'ya itaat için koşup acele ettiğinde, O'ndan bir menfaat, bir hayır mı istiyorsun?' dedi. Ben de:

'Evet!' dedim. O zaman kadın şöyle dedi:

'Bu görüşünü değiştir. Zira bu fikir din hususunda hiç de iyi değil. Mevla'ya itaat ve ibadet etmede süratli olmak, yaptığın ameller karşılığında O'ndan hiçbir şey beklemeden olur. Kötü işçiler gibi çalıştıktan sonra yaptığı yarım yamalak iş için para isteyen kişi olmaktan kork! ALLAH Teâlâ'ya, saygı ile, O'nun rahmetini umup heybeti önünde eğilerek ibadet et!'"

Anlatan Zünnûn Mısırî:

"Yolculuğum esnasında bir kadınla karşılaştım. Kadın bana:

'Sen kimsin?' diye sordu.

'Garip, yalnız bir adam', dedim. Şöyle dedi:

'Yazık sana! ALLAH ile bir olduktan sonra gurbet ve yalnızlığın kederini taşır mı insan? O gariplerin dostudur. Zayıfların yardımcısıdır.'

Kadının bu sözlerinden etkilenerek ağlamaya başladım. Bana tekrar sordu:

'Seni ağlatan nedir?'

Cevap verdim:

'Kabuk bağlamış bir yaraya konan merhemdir ki, iyileşmesi pek yakın idi.'

Kadın tekrar sordu:

'Eğer doğru söylüyorsan niçin ağlıyorsun?'

Ben şaşırarak:

'Niçin ağlamayayım ki?' dedim. Kadın şu açıklamayı yaptı:

'Ağlamak kalbi rahatlatır. Ağlamak kalbin sığındığı bir yuvadır. Oysa kalp için gizlenmeye en layık olan, ondan kopan feryatlardır.

Gözyaşlarını saldıgın zaman kalbin tatmin oluyor ve sakinleşiyor. Doktorların da hastayı iyileştirmek için tavsiye ettikleri zayıf yöntem budur.' Ben kadının söylediği hikmet dolu ifadelerle hayran kal-mış bir halde iken, kadın devam etti:

'Ne oldu, neden sustun?'

Cevap verdim:

'Bu sözleri düşünüyorum.'

Şöyle dedi:

'Biraz önce dile getirdiğin yarayı unutmuşa benziyorsun?'

Cevap verdim:

'Hayır!..Ben hikmetli kelimelere ihtiyacı olmayan biri değilim!'

Kadın sözlerini şöyle tamamladı:

'Rabbine olan sevginde samimiysen, O'na hep özlem duy! O'na aşık ol! ALLAH Teâlâ'nın öyle bir günü vardır ki, ikram kürsüsünde sevdiği kullarına tecelli edecek, onlara sevgi iksiriyle dolu kadehinden yudum yudum içirecektir. Bir daha susamak yoktur o gün!'

Kadın bu sözleri söyledi ve gitti. Onun ağlamaya başladığını duydum. Şöyle diyordu ağlarken:

'Ey Efendim! Ey Yüce Mevlâm! Beni ağlamaktan alıkoyacak meleği bulamadığım şu dünyada daha ne kadar tutacaksın?''



Anlatan Zünnûn Mısırî:

"Kâbe'yi tavafım sırasında, göz kamaştıran bir nurun parladığını gördüm. Onun parıltısı, bulutlara, hatta semalara kadar yükselmişti. Nurun bu görünümü beni hayretler içinde bıraktı. Tavafımı tamamladıktan sonra sırtımı Kâbe duvarına dayayarak o nuru düşünmeye başladım. Bu esnada kulağıma, dertli bir kimsenin sızlanışı geldi. Sesi takip ettim ve bir cariye-nin, Kâbe örtüsüne sarılarak şöyle söylediğini işittim: 'Ey Sevgilim! Sen bilirsin.

Kimdir benim sevgilim, sen bilirsin!

Beden ve gözyaşı,

Sırrımı açıklıyor.

Ben sevgiyi gizlemiştim ama O göğsüme sığmaz olmuştur'.

Bir köşeye çekilip, onun halinden dolayı derdine ben de gözyaşı döktüm.

Sonra o:

'Ey ALLAH'ım! Ey Efendim, Ey Mevlâm! Sen beni ancak, bana olan sevginin hakkı için bağışlarsın.' dedi. Ben: 'Ey Cariye!' dedim. 'Sana olan sevgim hakkı için', yani, seni sevdiğim hakkı için demek sana yetmez mi ki, 'bana olan sevgin hakkı için', yani, beni sevdiğin hakkı için diyorsun. O'nun seni sevdiğini nereden biliyorsun?' dedim.

Benim bu sözüm üzerine cariyeye:

'ALLAH Teâlâ'nın kulları vardır ki, Hakk Teâlâ onları sever, onlar da Hakk Teâlâ'yı severler. Yüce ALLAH'ın "ALLAH bir kavim getirir ki, onları sever, onlar da ALLAH'ı severler." (Maide(5):54) ayetini işitmedin mi? Burada Hakk'ın muhabbeti, onların muhabbetinden önce değil midir?' dedi."

Anlatan Abdülaziz b. Ebi Revvad:

"Kendisini tanıımıyordum. Mekke'ye bir Hacc kafilesiyle gelmişti. Harem-i Şerife yaklaşıncı, kuş gibi çırpınarak:

'Rabbimin evi nerede, Rabbimin evi nerede?' demeye başladı.

En sonunda Kabe'yi gördü ve olduğu yere yığılarak ruhunu teslim etti."

Anlatan Abdullah b. Mübarek:

"Kabe'yi ve Hacc ve Rasulullah'ın (O'na Binler Selam) kabrini ziyaret etmek için yola çıkmıştım. Yolda bir karaltı gördüm. Dikkatlice bakınca bunun, sırtında yünden bir hırka, başında da yünden başör tüşü bulunan ihtiyar bir kadın olduğunu anladım. Kendisine:

'Esselamü aleyküm ve rahmetullah ve berekatüh!' diyerek selam verdim. Yasin Suresi'nin, 'Bu da, çok esirgeyici Rablerinden selamdır!' mealindeki 58. ayeti okuyarak selamıma karşılık verdi. Ona:

'ALLAH senin iyiliğini versin, sen burada ne yapıyorsun?' diye sordum.

A'raf Suresi'nin 186. ayetinden:

'ALLAH kimi saptırırsa, onu yola getirecek yoktur.' mealindeki bölümünü okudu.

Anladım ki yolunu kaybedip, orada kalmış.

'Sen nereye gitmek istiyorsun?' diye sordum.

İsra Suresi'nin 1. ayetinden:

'Kulunu, bir gece Mescid-i Haram'dan, Mescid-i Aksa'ya götüren...' mealli bölümünü okudu. Anladım ki kendisi Hacc etmiş, Kudüs'e gitmek istiyor.

Ona:

'Sen kaç gündün beri buradasın?' diye sordum.

Meryem Suresi'nin 10. ayetinden:

'Sen sapsağlam olduğun halde üç gece...' mealindeki bölümünü okudu.

'Ben senin yanında yiyeceğin bir şey göremiyorum.' dedim.

Şuara Suresi'nin:

'Bana yediren de, içiren de O'dur!' mealindeki ayetini okudu. Ona:

'Sen ne ile abdest alıyorsun?' diye sordum.

Nisa Suresi'nin 43. ayetinden:

'Bir su bulamazsanız, o vakit temiz toprağa teyemmüm ediniz!' mealli bölümünü okudu. Ona:

'Benim yanımda yiyecek var, yemek ister misin?' dedim. Bakara Suresi'nin 187. ayetinden:

'Sonra, geceye kadar orucu tamamlayınız!' mealindeki bölümü okudu. Kendisine:

'Bu ay ramazan ayı değil ki!' dedim.

Bakara Suresi'nin 158. ayetinden:

'Her kim, gönlünden (vacip olmayan amellerden) bir hayır işlerse, ona mükâfatını veririz, çünkü ALLAH, taatlerine ecrini veren, herşeyi hakkıyla bilendir.' mealli bölümünü okudu. 'Seferde iftar bize mübah kılınmıştı ya!' dedim.

Bakara Suresi'nin 184. ayetinden:

'Oruç tutmanız sizin için daha hayırlıdır, bilerseniz.' mealli bölümünü okudu. Ona:

'Sen ne için benim seninle konuştuğum gibi konuşmuyorsun?' diye sordum.

Kaf Suresi'nin:

'O söz atmaya dursun, muhakkak onun yanında hazır bir gözcü vardır.' mealindeki 18. ayetini okudu.

'Sen kimlerdensin?' diye sordum.

İsra Suresi'nin:

'Senin için hakkında bir bilgi hasıl olmayan şeyin ardına düşme, çünkü kulak, göz ve kalp, bunların her biri, bundan mesuldür.' mealli 36. ayetini okudu.

'Ben hata ettim, bana helal et!' dedim.

Yusuf Suresi'nin:

'Size bugün hiçbir başa kakma ve ayıplama yok. Sizi ALLAH yargılasın, O, esirgeyicilerden daha esirgeyicidir.' mealli 92. ayetini okudu. Ona:

'Seni deveme bindirip kafilene yetiştirsem olur mu?' diye sordum.

Bakara Suresi'nin 197. ayetinden:

'...siz ne hayır yaparsanız ALLAH onu bilir...' mealli bölümünü okudu. Kendisini bindirmek için hemen deveyi ihdirdim. Nur Suresi'nin 30. ayetinden: 'Mü'minlere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar!' mealli bölümünü okudu.

Gözlerimi ondan çevirdim.

'Haydi bin deveye!' dedim. Binmek isterken deve kaçtı, kendisinin elbisesi de yırtıldı. Şûra Suresi'nin 30. ayetinden:

'Size çarpan her musibet, kendi ellerinizin işleyip kazandığı şeyler yüzündendir...' mealli bölümünü okudu.

'Deveyi tutup bağlayıncaya kadar sabret!' dedim. Enbiya Suresi'nin 79. ayetinden:

'...Biz onu hemen Süleyman'a anlatmıştık...' mealli bölümünü okudu. Deveyi tutup bağladım ve ona:

'Haydi bin deveye!' dedim.

Deveye binince, Zuhuf Suresi'nin 13. ayetinden: '...Bunları bize ram eden ALLAH'ın şanı yücedir. Yoksa, biz bunlara güç yetiremezdik. Biz muhakkak ancak Rabbimize dönüp gidicileriz, diyebilirsiniz.' mealli bölümünü okudu.

Devenin yularını tutup bağırmaya ve hızlanmaya başladığım zaman, Lokman Suresi'nin 19. ayetinden:

'Yürüyüşünde mutedil ol, sesini de alçalt...' mealli bölümünü okudu.

Bunun üzerine ben de yavaş yavaş yürümeye ve şiir okumaya başladım. Bu sefer de Müzemmil Suresi'nin 20. ayetinden:

'...artık Kur'an'dan kolay geleni hangisiyse onu okuyunuz' mealindeki bölümünü okudu.

'Sana çok hayır verilmiştir.', dedim.

O da Bakara Suresi'nin 269. ayetinden:

'Salim akıl sahiplerinden başkası iyi düşünmez.' mealli bölümünü okudu. Biraz gittikten sonra:

'Senin kocan var mı?' diye sordum.

Maide Suresi'nin 101. ayetinden:

'Ey iman edenler! Öyle şeylerden sormayınız ki, size açıklanırsa fenanıza gidecektir...' mealli bölümünü okudu. Artık ben de sustum. Nihayet kafileye yetiştim ve:

'İşte kafilen bu! Onun içinde senin kimin var?' dedim. Kâf Suresi'nin 46. ayetinden:

'O mal, o oğullar, dünya hayatının ziynetidir...' mealin deki bölümünü okudu. Anladım ki, kafilenin içinde oğulları var.

'Onlar Hacc kafilesinde necidirler?' diye sordum. Nahl Suresi'nin:

'Daha nice şeyler peydah etti. Yıldızlarla da onlar yollarını doğrulturlar.' mealindeki 16. ayetini okudu. Anladım ki oğulları kafilede kılavuzdurlar. Çadırları ve imaretleri kastederek:

'Şu çadırların içinde seninkiler kimlerdir?' diye sordum. Nisa Suresi'nin 125. ayetinden:

'...ALLAH, İbrahim'i dost edinmiştir.' mealli bölümü; 164. ayetten:

'...ALLAH, Musa'ya da hitab ile konuştu.' mealli bölümü; Meryem Suresi 12. ayetinden:

'Ey Yahya! Kitabı kuvvetle tut...' mealli bölümü okudu. Bunun üzerine ben de:

'Ey İbrahim! Ey Musa! Ey Yahya! ' diyerek seslenince üç genç çıkageldiler.

Gelip oturdukları zaman, Kehf Suresi'nin 19. ayetinden:

'Şimdi siz birinizi gümüş para ile gönderiniz de baksın, onun hangi yiyeceği temizse, ondan rızık getirsin!' mealli bölümünü okudu. Gençlerden biri giderek yiyecek satın aldı, onu önüme koydular. Kadın, Hakka Suresi'nin: 'Geçmiş günlerde takdim ettiğiniz iyiliklerin karşılığı olarak afiyetle yiyiniz, içiniz.' mealli ayetini okudu.

Fakat ben kadının oğullarına:

'Şimdi siz onun (annenizin) hal ve şanını bana anlatmadıkça yiyeceğiniz bana haram olsun!' dedim.

Bunun üzerine gençler:

'Bu bizim anamız. Rahman olan ALLAH'a karşı bir hataya düşmek korkusuyla 40 yıldan beri Kur'an-ı Kerim ayetlerinden başkasını konuşmaz.', dediler. Ben de: Cuma Suresi'nin 'Bu ALLAH'ın kime dilerse ona vereceği fazl ve inayettir! ALLAH, büyük fazl ve kerem sahibidir.' mealli ayetini okudum."



ALLAH

Salât ve selam, Efendimiz Muhammed'in (O'na Binler Selam), bütün Peygamberler'in, Ashab'ın, Hz.Adem'den (ALLAH'ın Selamı Üzerine) bu güne kadar yaşamış olan ve yaşamakta bulunan, başta salihler olmak üzere, bütün Mü'minlerin üzerine olsun. Kâinattaki zerrelerin Rabbimizi tespih edişleri adedince...

KAYNAKÇA

- ALLAH Dostları, Edisyon, C:2,3,4,5,6,10, Şûle Yay., İstanbul, 1996
Anadolu Evliyalari, Nezihe Araz, Atlas Kit., İstanbul, 1988
El-Esmâü'l-Hüsnâ Şerhi, Şahver Çelikoğlu, C: 1, Marifet Yay., İstanbul, 2002
Endülüs Sûfileri, Muhyiddin b. Arabi, Dharma Yay., İstanbul, 2002
Evliya Menkıbeleri, Y. Bahadır Ulucan, Timaş Yay., İstanbul, 2003
Evliyalar Ansiklopedisi, Edisyon. C:2,3,4,5,6,10, Türkiye Gazetesi Yay., İstanbul, 1992
Gönül Sultanları, İrfan Atagün, C:2, Marifet Yay., İstanbul, 1994
Hz. Rabia ve Kadın Evliyalar, Mustafa Özdamar, Kırk Kandil Yay., İstanbul, 2006
İlk Dönem Hanım Sûfiler, Hatice Çubukçu, İnsan Yay., İstanbul, 2006
İstanbul ve Anadolu Evliyalari, M.Necati Bursalı, C:2, Karaca Yay., İstanbul, 2005
Kur'an En Büyük Mucize, Said Alpsoy, Gelenek Yay., İstanbul
Meşhur Kadınlar, Hacı M. Zihni Efendi, C:2, Şamil Yay., İstanbul
Nün, E. Erdem Baycan, Ataç Yay., İstanbul, 2004
Son Sözleri Ansiklopedisi, Ergun Göze, Boğaziçi Yay., 1994
Sûfi Kadınlar, C. Adams Helminski, Samsara Yay., İstanbul, 2004
Tabakatü'l-Kübrâ, İmam Şa'ranî, C: 1, Toker Yay., İstanbul, 1968
Tezkiretü'l-Evliya, Feridüddin Attâr, C:1, Mavi Yay., İstanbul, 2002
Zâhide Hanımlar, Selma Başar, Gül Yurdu Yay., İstanbul, 2007